

Bruxelles, 23 noiembrie 2016
(OR. en)

14777/16

**Dosar interinstituțional:
2016/0362 (COD)**

**EF 353
ECOFIN 1098
DRS 46**

PROPUNERE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	23 noiembrie 2016
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2016) 852 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 98/26/CE, a Directivei 2002/47/CE, a Directivei 2012/30/UE, a Directivei 2011/35/UE, a Directivei 2005/56/CE, a Directivei 2004/25/CE și a Directivei 2007/36/CE

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2016) 852 final.

Anexă: COM(2016) 852 final

Bruxelles, 23.11.2016
COM(2016) 852 final

2016/0362 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 98/26/CE, a Directivei 2002/47/CE, a Directivei 2012/30/UE, a Directivei 2011/35/UE, a Directivei 2005/56/CE, a Directivei 2004/25/CE și a Directivei 2007/36/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

- **Motivele și obiectivele propunerii**

Modificările propuse la Directiva 2014/59/UE (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD) fac parte dintr-un pachet legislativ care include, de asemenea, modificări la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital sau CRR), la Directiva 2013/36/UE (Directiva privind cerințele de capital sau CRD) și la Regulamentul (UE) nr. 806/2014 (Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție sau RMUR).

În ultimii ani, UE a pus în aplicare o reformă substanțială a cadrului de reglementare a serviciilor financiare menită să consolideze reziliența instituțiilor financiare din UE, reformă bazată în mare măsură pe standardele internaționale convenite cu partenerii săi internaționali. Mai precis, pachetul de reforme a inclus Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital sau CRR) și Directiva 2013/36/UE (Directiva privind cerințele de capital sau CRD), în ceea ce privește cerințele prudențiale și supravegherea instituțiilor, Directiva 2014/59/UE (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD), în ceea ce privește redresarea și rezoluția instituțiilor, și Regulamentul (UE) nr. 806/2014, în ceea ce privește mecanismul unic de rezoluție (MUR).

Aceste măsuri au fost luate ca răspuns la criza financiară din perioada 2007-2008. Din cauza faptului că nu au existat cadre adecvate de gestionare a crizei și de rezoluție, guvernele din întreaga lume au fost nevoite să salveze unele bănci ca urmare a crizei financiare. Impactul intervenției guvernelor asupra finanțelor publice, precum și stimulentele nedorite ale socializării costurilor legate de intrarea în dificultate a băncilor au pus în evidență necesitatea unei schimbări de abordare în ceea ce privește gestionarea crizelor bancare și protejarea stabilității financiare.

La nivelul Uniunii și în conformitate cu măsurile importante care au fost convenite și adoptate la nivel internațional, Directiva 2014/59/UE [Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare (BRRD)]¹ și Regulamentul (UE) nr. 806/2014 [Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție (RMUR)]² au instituit un cadru solid de rezoluție a instituțiilor bancare pentru gestionarea eficientă a crizelor bancare și pentru reducerea impactului negativ al acestora asupra stabilității financiare și a finanțelor publice. Un element important al noului cadru de rezoluție este „recapitalizarea internă”, care constă în reducerea valorii contabile a datoriilor sau în conversia titlurilor de creanță sau a altor pasive în capitaluri proprii în funcție de o ierarhie predefinită. Acest instrument poate fi utilizat pentru a absorbi pierderile și pentru a recapitaliza, prin mijloace interne, o instituție care este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă să intre în dificultate, astfel încât aceasta să își recapete viabilitatea. Consecințele intrării în dificultate a instituției vor fi astfel suportate de acționari și de ceilalți creditori ai săi, nu de contribuabili. Spre deosebire de alte jurisdicții, cadrul de redresare și de

¹ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

² Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

rezoluție bancară al Uniunii a împuternicit deja autoritățile de rezoluție să stabilească pentru fiecare instituție de credit sau firmă de investiții („instituție”) o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile (*minimum requirement for own funds and eligible liabilities* - „MREL”), acestea din urmă constând în pasive care pot fi recapitalizate intern cu foarte mare ușurință, în vederea utilizării pentru absorbția pierderilor și recapitalizarea instituțiilor în situația în care intră în dificultate. Comisia a adoptat recent actele legislative delegate privind aplicarea practică a acestei cerințe³.

La nivel internațional, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și a condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (*Total Loss-absorbing Capacity* - TLAC) („standardul TLAC”), care a fost adoptată o săptămână mai târziu la summitul G20 din Turcia⁴. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală („G-SIB”), denumite instituții de importanță sistemică globală („G-SII”) în legislația Uniunii, trebuie să dețină suficiente pasive cu o capacitate de absorbție foarte ridicată a pierderilor (pasive care pot fi recapitalizate intern) pentru a se asigura derularea rapidă și fără dificultăți a absorbției pierderilor și a recapitalizării în cadrul procedurii de rezoluție. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015⁵, Comisia s-a angajat să înainteze o propunere legislativă până la sfârșitul acestui an, astfel încât standardul TLAC să poată fi pus în aplicare în termenul convenit, și anume până în 2019. În plus, Comisia s-a angajat să revizuiască normele MREL în vigoare în vederea asigurării coerenței depline cu standardul TLAC convenit la nivel internațional, luând în considerare concluziile unui raport pe care Autoritatea bancară europeană (ABE) trebuie să îl prezinte Comisiei în temeiul articolului 45 alineatul (19) din BRRD. La 19 iulie 2016, ABE a publicat deja o versiune intermediară a acestui raport⁶ și se preconizează că raportul final va fi prezentat în cursul lunii decembrie 2016.

Cadrul general BRRD este în continuare valabil și solid, principalul obiectiv al prezentei propuneri fiind punerea în aplicare a standardului TLAC și de a integra cerința TLAC în normele MREL generale, evitându-se duplicarea care ar rezulta din aplicarea în paralel a două cerințe. Deși TLAC și MREL urmăresc același obiectiv de reglementare, există totuși unele diferențe între acestea în ceea ce privește modul în care sunt concepute. În domeniul de aplicare a MREL intră nu numai G-SII-urile, ci întregul sector bancar al Uniunii. Spre deosebire de standardul TLAC, care prevede un nivel minim armonizat, nivelul MREL este stabilit de autoritățile de rezoluție în baza unei evaluări de la caz la caz, specifice fiecărei instituții. În fine, cerința minimă TLAC ar trebui îndeplinită, în principiu, cu ajutorul

³ Regulamentul delegat (UE) 2016/1450 al Comisiei din 23 mai 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de stabilire a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, JO L 237, 3.9.2016, p. 1.

⁴ CSF, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet - Principii privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor de importanță sistemică globală (G-SIB) în cadrul procedurilor de rezoluție, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)*, 9.11.2015.

⁵ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „*Către finalizarea Uniunii bancare*”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

instrumentelor de datorie subordonate, în timp ce în sensul MREL, subordonarea instrumentelor de datorie ar putea fi o condiție impusă de autoritățile de rezoluție de la caz la caz, în măsura în care această subordonare este necesară, în anumite cazuri, pentru a se garanta că tratamentul aplicat creditorilor cu ocazia recapitalizării interne nu este mai defavorabil decât cel aplicat în situația ipotetică a insolvenței (aceasta fiind situația contrafactuală rezoluției). Pentru a avea un cadru simplu și transparent care să ofere securitate juridică și coerență, Comisia propune integrarea standardului TLAC în normele MREL în vigoare și asigurarea faptului că ambele cerințe sunt îndeplinite cu instrumente preponderent similare. Această abordare presupune introducerea unor modificări limitate ale normelor MREL în vigoare, asigurându-se coerența tehnică cu structura eventualelor cerințe pentru G-SII-uri.

Mai concret, pentru a alinia normele MREL în vigoare la standardul TLAC sunt necesare modificări tehnice suplimentare adecvate în ceea ce privește, printre altele, numitorii utilizați pentru măsurarea capacității de absorbție a pierderilor, interacțiunea cu cerințele privind amortizorul de capital, informarea investitorilor cu privire la riscuri și modalitățile de aplicare în raport cu diferitele strategii de rezoluție. Standardul TLAC se va aplica G-SII-urilor, însă abordarea Comisiei nu va influența în mod considerabil sarcina pe care o implică respectarea dispozițiilor privind MREL pentru instituțiile care nu sunt G-SII-uri.

Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al standardului TLAC va fi introdus în Uniune prin modificarea Regulamentului și a Directivei privind cerințele de capital (CRR și CRD)⁷, în timp ce majorarea specifică instituțiilor care intră în categoria G-SII-urilor și MREL specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII-urilor vor fi abordate prin modificări specifice ale BRRD și RMUR. Prezenta propunere tratează, în particular, modificările specifice BRRD legate de punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune. Așadar, prezenta propunere face parte dintr-un pachet mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii care vizează reducerea riscurilor din sectorul financiar (revizuirea CRR/CRD) și asigurarea unei mai mari reziliențe a acestui sector.

În plus, pe baza punctelor de vedere exprimate de o mare parte din părțile interesate care au răspuns cererii de contribuții care le era adresată, publicată în septembrie 2015⁸, prezenta propunere modifică BRRD pentru a restrânge costurile de asigurare a conformității pe care trebuie să le suporte băncile ale căror pasive sunt reglementate de legislația unor țări terțe. Cerința actuală s-a dovedit dificil de respectat în practică, valoarea adăugată în ceea ce privește posibilitatea de rezoluție a băncilor fiind limitată. Prin urmare, este necesar să se introducă o mai mare flexibilitate în relațiile contractuale ale băncilor din Uniune cu entități din țări terțe, oferindu-le autorităților de rezoluție posibilitatea să renunțe, sub rezerva unor

⁷ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1; Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

⁸ http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/summary-of-responses_en.pdf, Summary of contributions to the 'Call for Evidence'.

garanții stricte, la obligația privind clauzele contractuale de recunoaștere, în țările terțe, a efectelor recapitalizării interne a pasivelor care intră sub incidența legislației din țările terțe respective. În practică, normele actuale sunt foarte dificil de pus în aplicare.

În plus, la invitația lansată de Consiliul ECOFIN în concluziile sale din 17 iunie 2016, prezenta propunere modifică BRRD în ceea ce privește aplicarea, de către autoritățile de rezoluție, a instrumentelor de moratoriu în cadrul unei rezoluții, și anume competențele de suspendare a executării angajamentelor bancare față de terți. Armonizarea unor astfel de competențe ar urma să contribuie la stabilizarea, de către autoritățile relevante, a unei instituții înainte și, eventual, după rezoluție.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Conform cadrului de rezoluție bancară existent la nivelul Uniunii, toate băncile europene trebuie să dețină suficiente pasive cu o capacitate foarte ridicată de absorbție a pierderilor (pasive care pot fi recapitalizate intern). Prin alinierea cerinței existente în cazul G-SII-urilor la standardul internațional TLAC, propunerea va îmbunătăți și va facilita punerea în aplicare a normelor existente. Propunerea este, prin urmare, în concordanță cu obiectivul general al cadrului de rezoluție bancară al Uniunii, și anume reducerea sprijinului din partea contribuabililor în procedura de rezoluție bancară.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Propunerea face parte dintr-un proces mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii (revizuirea CRR/CRD) care vizează reducerea riscurilor în sectorul financiar și promovarea, în același timp, a finanțării durabile a activității economice. Aceasta corespunde pe deplin obiectivelor fundamentale ale UE de promovare a stabilității financiare, de reducere a sprijinului contribuabililor în rezoluția bancară, precum și de contribuție la finanțarea durabilă a economiei.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Propunerea de directivă modifică o directivă existentă, și anume BRRD. Temeiul juridic al prezentei propuneri este același cu temeiul juridic al BRRD, și anume articolul 114 din TFUE. Această dispoziție permite adoptarea unor măsuri de armonizare a dispozițiilor de drept intern care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Propunerea armonizează dispozițiile naționale privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, în special în ceea ce privește capacitatea acestora de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în caz de rezoluție, astfel încât statele membre și băncile din Uniune să dispună de aceleași instrumente și să aibă aceeași capacitate de a face față situațiilor de dificultate cu care se confruntă băncile, în conformitate cu standardele convenite la nivel internațional (standardul TLAC).

Prin stabilirea de cerințe armonizate pentru băncile de pe piața internă, propunerea reduce considerabil riscul ca legislația statelor membre în materie de capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în cadrul procedurii de rezoluție să fie divergentă, fapt care ar

putea denatura concurența pe piața internă. Propunerea are, așadar, ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Prin urmare, articolul 114 din TFUE este temeiul juridic adecvat.

- **Subsidiaritate (pentru competență neexclusivă)**

În temeiul principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TUE, în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, Uniunea intervine numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, dar datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Uniunea și statele sale membre s-au angajat să pună în aplicare standardele internaționale. În lipsa unei acțiuni la nivelul Uniunii, statele membre ar fi trebuit să transpună ele însele standardul internațional TLAC în propriile lor jurisdicții și nu ar fi fost posibilă modificarea cadrului existent care derivă din BRRD și RMUR. Drept urmare, având în vedere diferențele importante dintre standardul TLAC și cadrul existent, precum și eventualele interpretări divergente ale Listei termenilor și condițiilor TLAC de către autoritățile naționale de reglementare, băncilor, în special G-SII-urilor, li s-ar fi aplicat două cerințe paralele (cerința minimă TLAC aplicându-se la rândul său în mod diferit de la un stat membru la altul), ceea ce ar fi implicat costuri suplimentare atât pentru bănci, cât și pentru autoritățile publice (autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție). Prin urmare, acțiunea la nivelul Uniunii este oportună, pentru ca standardul internațional TLAC să se aplice în mod armonizat în Uniune și pentru a se alinia cadrul existent la standardul respectiv, astfel încât să se reducă pe cât posibil costurile de asigurare a conformității suportate de bănci și de autoritățile publice, asigurându-se, în același timp, rezoluția eficientă a băncilor care intră în dificultate.

- **Proportionalitate**

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor sale, în conformitate cu obiectivele generale ale tratatelor.

Propunerea pune în aplicare TLAC pentru G-SII, fără a avea un impact semnificativ asupra sarcinii băncilor de a respecta normele existente privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, dat fiind că, în cadrul propunerii, aplicarea nivelului minim TLAC nu se extinde la instituțiile care nu sunt G-SII-uri. De asemenea, propunerea limitează în mare măsură costurile băncilor, în special ale G-SII-urilor, legate de asigurarea conformității cu standardul TLAC prin alinierea, în măsura posibilului, a normelor existente la respectivul standard. În fine, propunerea nu extinde aplicarea nivelului minim TLAC la instituțiile care nu sunt G-SII-uri. În ceea ce privește instituțiile care nu intră în categoria G-SII-urilor, propunerea menține însă principiul general existent potrivit căruia calitatea și nivelul cerinței privind absorbția pierderilor și recapitalizarea ar trebui adaptate de către autoritățile de rezoluție pentru fiecare bancă în parte în funcție de riscul, dimensiunea, gradul de interconectare a băncii și de strategia de rezoluție aleasă. În cazul G-SII-urilor care fac obiectul nivelului TLAC minim, propunerea solicită autorităților de rezoluție ca înainte de a impune o majorare specifică instituției să evalueze dacă această majorare este necesară, proporțională și justificată. Dispozițiile propunerii sunt, așadar, proporționale cu ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor respective.

3. REZULTATELE EVALUĂRII IMPACTULUI

Evaluarea impactului

Fiind parte dintr-un pachet mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii care vizează reducerea riscurilor în sectorul financiar (revizuirea CRR/CRD), propunerea a făcut obiectul unei evaluări amănunțite a impactului. Proiectul de raport de evaluare a impactului a fost transmis la 7 septembrie 2016 Comitetului de control normativ al Comisiei⁹. Comitetul a emis un aviz negativ la data de [data]. După consolidarea fundamentelor pentru anumite elemente ale pachetului de revizuire, Comitetul a emis un aviz pozitiv la 27 septembrie 2016.

În conformitate cu politica sa pentru „o mai bună legiferare”, Comisia a evaluat impactul mai multor opțiuni de politică. Opțiunile de politică au fost evaluate prin raportare la obiectivele-cheie, și anume consolidarea capacității de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor în caz de rezoluție și consolidarea securității juridice și a coerenței cadrului de rezoluție. Evaluarea a fost realizată ținându-se cont de eficacitatea îndeplinirii obiectivelor menționate mai sus și de eficiența din punctul de vedere al costurilor a implementării diferitelor opțiuni de politică.

În ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune, trei opțiuni de politică au fost luate în considerare în evaluarea impactului. Conform primei opțiuni, BRRD ar continua să se aplice în forma actuală. Conform celei de a doua opțiuni, standardul TLAC pentru G-SII-uri ar fi integrat în cadrul de rezoluție existent, cadrul respectiv urmând a fi modificat după caz pentru a se asigura compatibilitatea deplină cu standardul TLAC. În cea de a treia opțiune de politică s-a propus ca domeniul de aplicare al nivelului minim TLAC să se extindă și la alte instituții de importanță sistemică (O-SII-uri) din Uniune, pe lângă G-SII-uri. În urma evaluării impactului s-a concluzionat că obiectivele de politică relevante se ating cel mai bine prin a doua opțiune de politică. Mai precis, spre deosebire de prima opțiune, a doua opțiune prevede aplicarea armonizată a standardului TLAC pentru toate G-SII-urile din Uniune prin reducerea costurilor legate de asigurarea conformității cu două cerințe potențial diferite (standardul TLAC și BRRD existentă), asigurând în același timp o interpretare coerentă în UE a Listei termenilor și condițiilor TLAC. Conform celei de a doua opțiuni, vor crește posibilitățile de soluționare ale G-SII-urilor din Uniune și se vor preveni efectele de contagiune care derivă din participările încrucișate ale G-SII-urilor prin norme specifice ale standardului TLAC care, în prezent, nu sunt prevăzute în BRRD (și anume nivelul TLAC minim sub forma instrumentelor de datorie subordonate, deducerea participărilor încrucișate ale instrumentelor TLAC eligibile deținute de G-SII-uri). Această opțiune va asigura punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune, ceea ce ar încuraja și alte jurisdicții să facă același lucru în scopul întăririi posibilităților de rezoluție a G-SIB-urilor la nivel mondial. De altfel, față de cea de a treia opțiune, această opțiune de politică este de preferat deoarece nu va avea dezavantajul de a extinde nivelul TLAC minim la bănci care nu sunt G-SII-uri (O-SII-uri), în cazul cărora această cerință privind nivelul TLAC minim ar putea părea a nu fi suficient de bine calibrată având în vedere marea lor diversitate în ceea ce privește dimensiunea, modelul de afaceri, gradul de interconectare și importanța sistemică a acestora.

Evaluarea impactului a arătat că respectarea articolului 55 din BRRD, care prevede recunoașterea contractuală a recapitalizării interne în contractele reglementate de legislația unei țări terțe, implică două tipuri de dificultăți. În primul rând, anumite contrapărți din țări terțe refuză să includă, în contractele financiare încheiate cu băncile din Uniune, o clauză

⁹ [Link către evaluarea impactului și rezumatul acesteia.]

contractuală care să recunoască competența de recapitalizare internă a Uniunii. De aceea, unele bănci din Uniune sunt nevoite să nu încheie contracte, pentru a se conforma articolului 55 din BRRD. În cazuri extreme, aceasta ar putea însemna că o anumită parte din activitatea lor ar trebui întreruptă (de exemplu, finanțarea comerțului). În al doilea rând, chiar în cazul în care contrapărțile din țări terțe sunt dispuse să accepte clauze legate de recapitalizarea internă în contractele pe care le încheie cu băncile din Uniune, autoritățile de supraveghere locale pot, în unele cazuri, să nu permită acest lucru. În acest caz, singura modalitate prin care băncile se pot conforma articolului 55 din BRRD ar fi să încalce normele impuse de autoritatea locală de supraveghere sau să renunțe la partea relevantă a activității lor. Pentru a soluționa această problemă, s-a considerat necesară modificarea acestei norme. Opțiunea de politică aleasă prevede posibilitatea ca autoritățile de rezoluție să renunțe la cerință atât timp cât acest lucru nu afectează în mod semnificativ capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor în cauză.

În ceea ce privește competența de a suspenda obligațiile de plată (moratoriu), importanța unui astfel de instrument, în special în faza care conduce la rezoluție, a fost subliniată în evaluarea impactului. Un moratoriu permite înghețarea fluxului de plăți pentru o perioadă scurtă de timp, ceea ce facilitează cuantificarea activelor și a pasivelor disponibile. Un astfel de instrument este foarte util atât într-un context de pre-rezoluție (și în special în contextul intervenției timpurii), cât și pe parcursul rezoluției. În evaluarea impactului s-au analizat, de asemenea, eventualele avantaje ale armonizării suplimentare a instrumentelor disponibile. În acest context, în evaluarea impactului se arată că, deși BRRD conține deja dispoziții care permit suspendarea obligațiilor de plată, modul în care acestea au fost transpuse diferă foarte mult de la un stat membru la altul și s-ar putea să nu asigure un grad suficient de uniformitate în aplicarea unor elemente importante, cum ar fi domeniul de aplicare, faza de aplicare, condițiile de declanșare a suspendării și durata suspendării. Pe această bază, s-a propus introducerea a două instrumente de moratoriu suplimentare care pot fi activate în faza de intervenție timpurie, respectiv în faza de rezoluție. Condițiile pentru activarea moratoriului, precum și durata sa și domeniul său de aplicare sunt determinate cu precizie pentru a asigura aplicarea coerentă la nivel național.

Drepturi fundamentale

Prezenta propunere, care respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute, mai ales în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul de proprietate și libertatea de a desfășura o activitate comercială, trebuie aplicată în conformitate cu aceste drepturi și principii. Prezenta directivă garantează în special faptul că atingerile aduse drepturilor de proprietate ale creditorilor băncilor nu sunt disproporționate. Creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență la momentul luării deciziei de rezoluție.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare

Propunerea prevede obligația statelor membre de a transpune modificările aduse BRRD în legislația lor națională în termen de douăsprezece luni de la intrarea în vigoare a directivei modificate și obligația băncilor de a respecta normele modificate în termen de șase luni de la data transpunerii propunerii. Băncile vor trebui să raporteze în mod regulat autorităților competente nivelurile instrumentelor lor eligibile. După transpunerea directivei, ABE va trebui să raporteze Comisiei de două ori pe an modul în care regulile privind capacitatea băncilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare sunt transpuse și aplicate în întreaga Uniune.

Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii

Astfel cum s-a explicat mai sus, modificările aduse CRR, care fac parte din același pachet legislativ, vor include normele cu privire la cerința minimă TLAC pentru G-SII-uri, în timp ce prezenta propunere abordează majorarea specifică instituției în cazul G-SII-urilor și cerințele generale care se aplică tuturor băncilor din Uniune. Prezenta propunere introduce o serie de modificări specifice la BRRD existentă.

Modificarea articolelor 2, 12 și 13 din BRRD

Standardul TLAC și BRRD recunosc atât strategii de rezoluție cu un singur punct de intrare, cât și strategii de rezoluție cu mai multe puncte de intrare. În strategia cu un singur punct de intrare, numai o entitate din grup (de obicei entitatea-mamă) face obiectul procedurii de rezoluție, în timp ce celelalte entități din grup (de obicei filialele care desfășoară activități economice) nu intră în procedura de rezoluție, ci transferă pierderile entității supuse rezoluției. În strategia cu mai multe puncte de intrare, mai multe entități pot face obiectul procedurii de rezoluție. Pentru ca strategia de rezoluție dorită să fie aplicată în mod eficient, este important ca entitățile care urmează să facă obiectul rezoluției („entități supuse rezoluției”) și filialele care aparțin acestor entități („grupuri supuse rezoluției”) să fie clar identificate. De asemenea, această identificare este relevantă pentru a se stabili nivelul de aplicare a normelor privind capacitatea de absorbție a pierderilor pe care instituțiile financiare ar trebui să îl respecte. Din acest motiv, modificările aduse articolului 2 din BRRD introduc conceptele de „entitate supusă rezoluției” și de „grup supus rezoluției”. Modificările aduse articolelor 12 și 13 în ceea ce privește planificarea rezoluției grupului prevăd în mod explicit obligația autorităților de rezoluție de a identifica entitățile supuse rezoluției și grupurile supuse rezoluției din cadrul unui grup financiar și de a ține seama în mod adecvat de consecințele oricărei măsuri de rezoluție planificate în cadrul grupului în vederea asigurării rezoluției eficiente a grupului.

Modificări ale articolului 45 din BRRD

Articolul 45 se abrogă și se înlocuiește cu următoarele dispoziții noi: articolele 45, 45a, 45b, 45c, 45d, 45e, 45f, 45g, 45h, 45i și 45k.

În prezent, MREL specifică instituției se măsoară ca procent din pasivele totale ale instituției. Articolul 45 modificat aliniaza indicatorii de măsurare a MREL la cei ai cerinței minime pentru G-SII-uri în conformitate cu standardul TLAC („cerința minimă TLAC”). Prin urmare, MREL specifică instituției ar trebui exprimată ca procent din quantumul total al expunerii la

risc și din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier ale instituției relevante.

Articolul 45a menține derogarea existentă de la MREL în cazul organismelor de credit ipotecar cu condiția ca procedura națională de insolvență sau proceduri similare să permită absorbția efectivă a pierderilor de către creditorii, atingându-se astfel obiectivele rezoluției. Acest articol clarifică, de asemenea, faptul că instituțiile care beneficiază de derogare de la MREL nu ar trebui să intre în sfera cerinței consolidate generale la nivelul grupului supus rezoluției.

Articolul 45b precizează criteriile de eligibilitate pentru instrumentele și elementele care ar putea fi luate în considerare pentru îndeplinirea MREL, aliniindu-le îndeaproape la criteriile de eligibilitate prevăzute în standardul TLAC pentru cerința minimă TLAC. Aceste criterii sunt, prin urmare, identice, cu excepția celor prezentate în continuare.

În ceea ce privește domeniul de aplicare al instrumentelor vizate, anumite instrumente de datorie cu caracteristici de instrumente financiare derivate, cum ar fi instrumentele financiare structurate, sunt eligibile pentru îndeplinirea MREL, deoarece ar putea absorbi în mod suficient pierderile în cadrul procedurii de rezoluție. Instrumentele financiare structurate sunt titluri de creanță cu un element derivat integrat. Rentabilitatea lor este ajustată în funcție de performanța activelor de referință precum acțiuni unice, indici pe acțiuni, fonduri, rate ale dobânzii, mărfuri sau valute. Articolul 45b clarifică faptul că instrumentele financiare structurate sunt eligibile pentru MREL, în măsura în care au un principal fix care se rambursează la scadență, doar rentabilitatea suplimentară fiind corelată cu un instrument derivat și depinzând de performanța unui activ de referință. Argumentul este că valoarea principalului fix se cunoaște dinainte, la momentul emiterii, valoarea sa este stabilă pe întreaga durată a instrumentului financiar structurat și acesta ar putea fi recapitalizat intern cu ușurință în cadrul procedurii de rezoluție.

Conform standardului TLAC, cerința minimă TLAC ar trebui îndeplinită folosindu-se preponderent instrumente de datorie subordonate, care în procedura de insolvență sunt clasificate după datoriile de rang superior excluse în mod explicit din cerința minimă TLAC, ca de exemplu depozite garantate, instrumente financiare derivate, datorii cu taxele și impozitele sau alte datorii care derivă din dispoziții de drept public. Pentru a îndeplini MREL specifică instituției, autoritățile de rezoluție ar putea cere, de la caz la caz, ca instrumentele de datorie eligibile să fie subordonate. Noile dispoziții ale articolului 45b precizează, de asemenea, că obligația privind subordonarea ar putea fi impusă în măsura în care acest lucru este necesar pentru a facilita aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, în special atunci când există indicii clare că, în procedura de rezoluție, creditorii supuși recapitalizării interne ar putea suporta pierderi care ar depăși eventualele pierderi pe care le-ar înregistra în procedura de insolvență și doar în măsura în care acest lucru este necesar pentru a acoperi partea din pierderi care depășește eventualele pierderi din procedura de insolvență. Cererea de subordonare formulată de autoritățile de rezoluție cu privire la MREL specifică instituției nu ar trebui să aducă atingere posibilității de a îndeplini parțial cerința minimă TLAC fără a subordona instrumentele de datorie în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în conformitate cu standardul TLAC.

Articolul 45c precizează condițiile în care se stabilește MREL pentru toate entitățile. MREL ar trebui să le permită băncilor să absoarbă pierderile estimate în procedura de rezoluție și să se recapitalizeze după rezoluție. Autoritățile de rezoluție trebuie să justifice în mod corespunzător nivelul MREL impus, pe baza strategiei de rezoluție alese. Drept urmare, nivelul respectiv nu ar trebui să depășească suma dintre cuantumul pierderilor estimate în

procedura de rezoluție care corespunde cerințelor de fonduri proprii ale instituțiilor și quantumul recapitalizării care îi permite entității ca după încheierea procedurii de rezoluție să îndeplinească cerințele de fonduri proprii necesare pentru a fi autorizată să își continue activitățile conform strategiei de rezoluție alese. MREL ar trebui exprimată ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale și din indicatorul pentru calcularea indicatorului efectului de levier, iar instituțiile ar trebui să respecte concomitent nivelul care rezultă din cei doi indicatori.

În ceea ce privește G-SII-urile, articolul 45d precizează că majorarea specifică unei instituții adusă nivelului minim TLAC, astfel cum prevede standardul TLAC, ar putea fi impusă numai dacă acest nivel minim nu este suficient pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza o G-SII conform strategiei de rezoluție alese.

Ca și în propunerea de modificare a CRD, prezenta propunere introduce în BRRD, la articolul 45e, noțiunea de „orientare”. Autoritățile de rezoluție vor putea astfel să le impună instituțiilor respectarea unor niveluri mai ridicate ale MREL, abordând totodată într-un mod mai flexibil orice încălcare a acestor niveluri, în special prin reducerea efectelor automate ale acestor încălcări sub forma unor limitări ale sumelor maxime distribuibile. Mai precis, conform articolului 45e, autoritățile de rezoluție le pot impune instituțiilor să prevadă quantumuri suplimentare care să acopere, în cadrul procedurii de rezoluție, pierderile care sunt mai mari decât cele preconizate în cadrul unui scenariu de rezoluție standard (și anume, quantumuri care depășesc nivelul cerințelor de fonduri proprii existente) și care să asigure o încredere suficientă a pieței în entitate după încheierea procedurii de rezoluție (și anume, în plus față de quantumul necesar pentru recapitalizare). Articolul 45e precizează însă că, în ceea ce privește partea din cerință referitoare la absorbția pierderilor, nivelul orientării nu ar trebui să depășească nivelul „orientării în materie de capital” atunci când această orientare este solicitată de către autoritățile de supraveghere în conformitate cu simulările de stres prudentiale pentru a se face față pierderilor care depășesc cerințele normale. Pentru partea de recapitalizare, nivelul orientării menite să asigure încrederea pieței ar trebui să permită instituțiilor ca în urma rezoluției să îndeplinească cerințele de autorizare pentru o perioadă de timp corespunzătoare. Acest amortizor privind încrederea pieței nu ar trebui să depășească cerința privind amortizorul combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE, cu excepția cazului în care este necesar un nivel mai mare pentru a se asigura că, în urma rezoluției, entitatea îndeplinește în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă corespunzătoare.

Articolele 45f și 45g abordează nivelul de aplicare a MREL. În ceea ce privește instituțiile care se califică drept entități supuse rezoluției, MREL li se aplică doar la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției. Aceasta înseamnă că entitățile supuse rezoluției vor avea obligația de a emite instrumente (de datorie) eligibile creditorilor terți externi care ar urma să facă obiectul recapitalizării interne în cazul în care entitatea supusă rezoluției (și anume grupul supus rezoluției) intră în procedura de rezoluție. În ceea ce privește alte entități din grup, propunerea introduce conceptul de MREL „internă” în concordanță cu un concept similar prezentat în standardul TLAC. Aceasta înseamnă că alte entități din grupul supus rezoluției care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției ar trebui să emită instrumente (de datorie) eligibile la nivel intern, în cadrul grupului supus rezoluției, și anume aceste instrumente ar trebui să fie cumpărate de entitățile supuse rezoluției. Atunci când o entitate din grupul supus rezoluției care nu este ea însăși o entitate supusă rezoluției devine neviabilă, valoarea contabilă a acestor instrumente este redusă sau instrumentele sunt convertite în capitaluri proprii, iar pierderile înregistrate de entitatea respectivă sunt apoi transferate entității supuse rezoluției. Principalul avantaj al MREL internă este faptul că permite recapitalizarea unei entități din grupul supus rezoluției (care asigură funcții critice) fără ca această entitate să fie

încadrată oficial în procedura de rezoluție, ceea ce ar putea avea efecte perturbatoare asupra pieței. Totuși, aplicarea acestei cerințe ar trebui să fie conformă cu strategia de rezoluție aleasă; mai precis, după recapitalizare, aceasta nu ar trebui să schimbe raportul de proprietate dintre entitate și grupul supus rezoluției din care face parte. Propunerea precizează, de asemenea, că, în anumite condiții, MREL internă ar putea fi înlocuită cu garanții acoperite cu garanții reale între entitatea supusă rezoluției și alte entități din grupul supus rezoluției care ar putea fi activate în condiții temporale echivalente condițiilor instrumentelor eligibile pentru MREL internă. Printre condițiile propuse se numără în special acordul autorităților de rezoluție relevante privind înlocuirea MREL internă și garantarea cu garanții reale foarte lichide, care prezintă un risc de credit și de piață minim a garanției acordate de entitatea supusă rezoluției filialei sale. Propunerea menține, de asemenea, posibilitatea existentă oferită autorităților de rezoluție ale filialelor entității supuse rezoluției să renunțe total la MREL aplicabilă filialelor respective dacă atât entitatea supusă rezoluției, cât și filialele sale sunt stabilite pe teritoriul aceluiași stat membru.

Articolul 45h prevede o procedură pentru stabilirea MREL pentru un grup supus rezoluției. Autoritățile responsabile cu stabilirea nivelului cerinței sunt autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, autoritatea de rezoluție a grupului (autoritatea de rezoluție a întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang) și autoritățile de rezoluție ale celorlalte entități din grupul supus rezoluției. În temeiul regulamentului ABE, orice dezacord între autorități este de competența ABE.

Modificări ale articolelor 17, 18 și 45k

Aceste modificări abordează cazurile de încălcare a MREL. Articolul 45k enumeră competențele de care dispun autoritățile de rezoluție atunci când se încalcă MREL. Întrucât încălcarea MREL ar putea constitui un impediment în calea posibilității de rezoluție a instituției sau a grupului, articolele 17 și 18 reduc durata procedurii existente de eliminare a obstacolelor din calea posibilităților de rezoluție, pentru a aborda cu celeritate orice încălcare a MREL. Aceste articole acordă noi competențe autorităților de rezoluție în baza cărora pot solicita modificarea profilurilor de scadență ale instrumentelor eligibile și a planurilor elaborate de instituții pentru a restabili nivelul MREL.

Modificări ale articolului 55

Potrivit modificărilor aduse articolului 55 din BRRD, autoritatea de rezoluție ar urma să pună în aplicare în mod proporțional cerința prevăzută la articolul respectiv. Autoritatea de rezoluție poate acorda instituțiilor o derogare de la obligația de a include clauze de recunoaștere a recapitalizării interne în acordurile sau instrumentele reglementate de legislația unor țări terțe în cazul în care consideră că acest lucru nu ar afecta posibilitățile de rezoluție a băncii și că este imposibil din punct de vedere juridic, contractual sau economic pentru bănci să includă clauze de recunoaștere a recapitalizării interne pentru anumite pasive. În aceste cazuri, pasivele respective nu ar trebui luate în calcul pentru stabilirea MREL și ar trebui să aibă un rang superior față de pasivele eligibile pentru MREL pentru a se reduce la minimum riscul încălcării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat (*No-Creditor-Worse-Off* - NCWO). În acest sens, propunerea nu va afecta recapitalizarea internă.

Modificări ale articolelor 59 și 60

Prin modificarea articolelor 59 și 60 se asigură posibilitatea reducerii valorii contabile sau a convertirii în capitaluri proprii a instrumentelor eligibile pentru MREL internă, altele decât

instrumentele de capital (de exemplu, instrumente de datorie), atunci când entitatea din grupul supus rezoluției care nu este ea însăși o entitate supusă rezoluției și care emite instrumentele devine neviabilă.

Modificări ale articolului 27, ale noului articol 29a și ale articolului 63 privind moratoriul

Modificarea adusă articolului 27 prevede un nou instrument de moratoriu care urmează să fie utilizat în etapa pre-rezoluție, în special ca o competență de intervenție timpurie.

Noul articol 29a prevede condițiile de aplicare a moratoriului de intervenție timpurie. Dispoziția arată faptul că o astfel de competență poate fi activată atunci când trebuie să se stabilească dacă sunt necesare măsuri de intervenție timpurie sau dacă instituția este în curs de a intra sau este susceptibilă să intre în dificultate. La acest articol se precizează domeniul de aplicare al competenței de suspendare și durata acesteia, care nu poate depăși cinci zile lucrătoare.

Modificarea adusă articolului 63 introduce printre competențele de rezoluție generale competența de a suspenda plățile atunci când acest lucru este necesar pentru aplicarea eficace a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluție sau în sensul evaluării în temeiul articolului 36. La acest articol se precizează domeniul de aplicare al competenței de suspendare și durata acesteia, care nu poate depăși cinci zile lucrătoare.

Alte dispoziții

Se propun câteva modificări pentru a se asigura un nivel adecvat de raportare în scopuri de supraveghere și de publicare a informațiilor privind cerința.

O serie de modificări se referă la arhitectura de reglementare și la luarea deciziilor în contextul aplicării cerinței prevăzute pentru instituțiile din țări terțe stabilite în Uniune. Alte modificări aduc anumite clarificări în ceea ce privește tratamentul aplicat, în temeiul BRRD și al altor acte legislative ale Uniunii, contrapărților centrale (CPC), în urma adoptării unei propuneri privind un anumit cadru de redresare și rezoluție pentru CPC-uri, precum tratarea CPC-urilor care dețin licență bancară. S-au propus modificări specifice ale directivelor relevante în materie de drept al societăților comerciale pentru a se asigura rezoluția eficientă a CPC-urilor.

Statele membre au obligația de a transpune prezenta propunere în legislația lor națională în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a acesteia. Instituțiile vizate au obligația să respecte noile dispoziții în termen de șase luni de la data transpunerii. ABE trebuie să raporteze Comisiei de două ori pe an modul în care cerințele sunt transpuse și aplicate în întreaga Uniune.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 98/26/CE, a Directivei 2002/47/CE, a Directivei 2012/30/UE, a Directivei 2011/35/UE, a Directivei 2005/56/CE, a Directivei 2004/25/CE și a Directivei 2007/36/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹⁰,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹¹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G-20 în noiembrie 2015. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală („G-SIB”), denumite instituții de importanță sistemică globală („G-SII”) în cadrul Uniunii, trebuie să dețină un quantum minim suficient de pasive cu o capacitate de absorbție foarte ridicată a pierderilor (pasive care pot fi recapitalizate intern) pentru a se asigura o derulare rapidă și fără dificultăți a procesului de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în cadrul procedurii de rezoluție. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015¹², Comisia s-a angajat să înainteze o propunere legislativă până la sfârșitul anului 2016, astfel încât standardul TLAC să poată fi implementat în termenul convenit la nivel internațional, și anume până în 2019.

¹⁰ JO C , , p. .

¹¹ JO C , , p. .

¹² Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Către finalizarea Uniunii bancare”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

- (2) Implementarea standardului TLAC în Uniune trebuie să țină seama de cerința minimă existentă privind fondurile proprii și pasivele eligibile specifică fiecărei instituții („MREL”) aplicabilă tuturor instituțiilor de credit și tuturor firmelor de investiții din Uniune, astfel cum se prevede în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹³. Având în vedere faptul că TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile din Uniune au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor, cele două cerințe ar trebui să fie elemente complementare ale unui cadru comun. Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al standardului TLAC pentru G-SII-uri („cerința minimă TLAC”) ar trebui introdus în legislația Uniunii prin modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013¹⁴, în timp ce majorarea specifică instituției pentru G-SII-uri și cerința specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII-urilor, la care se face referire ca cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile ar trebui să fie abordate prin modificări specifice ale Directivei 2014/59/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014¹⁵. Dispozițiile relevante ale prezentei directive în ceea ce privește capacitatea instituțiilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ar trebui aplicate în mod consecvent alături de cele din actele legislative menționate anterior și din Directiva 2013/36/UE¹⁶.
- (3) Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune ar crea costuri suplimentare și insecuritate juridică pentru instituții și ar îngreuna aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile transfrontaliere. Această lipsă a unor norme armonizate la nivelul Uniunii duce, de asemenea, la denaturarea concurenței pe piața internă, deoarece costurile pe care instituțiile trebuie să le suporte pentru a asigura conformitatea cu cerințele existente și cu standardul TLAC ar putea varia în mod considerabil de la un stat membru la altul. Prin urmare, este necesar să se înlăture aceste obstacole din calea bunei funcționări a pieței interne și să se evite denaturarea concurenței care rezultă din lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezenta directivă este articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (4) În conformitate cu standardul TLAC, Directiva 2014/59/UE ar trebui să recunoască în continuare atât strategia de rezoluție cu un singur punct de intrare, cât și strategia de rezoluție cu mai multe puncte de intrare. În strategia cu un singur punct de intrare, numai o entitate din grup, de obicei întreprinderea-mamă, face obiectul procedurii de rezoluție, în timp ce celelalte entități din grup, de obicei filialele care desfășoară activități economice, nu intră în procedura de rezoluție, ci transferă pierderile și

¹³ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

¹⁴ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

¹⁵ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

¹⁶ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

nevoile de recapitalizare entității supuse rezoluției. În strategia cu mai multe puncte de intrare, mai multe entități din grup pot face obiectul procedurii de rezoluție. Pentru ca strategia de rezoluție dorită să fie aplicată în mod eficace, este important ca entitățile care urmează să facă obiectul rezoluției („entități supuse rezoluției”) și filialele care aparțin acestor entități („grupuri supuse rezoluției”) să fie clar identificate. De asemenea, această identificare este relevantă pentru a se stabili nivelul de aplicare a normelor privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care instituțiile financiare ar trebui să îl respecte. Prin urmare, este necesar să se introducă conceptul de „entitate supusă rezoluției” și de „grup supus rezoluției” și să se modifice Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește planificarea rezoluției grupului, astfel încât să se prevadă în mod explicit obligația autorităților de rezoluție de a identifica entitățile supuse rezoluției și grupurile supuse rezoluției din cadrul unui grup și pentru a analiza în mod adecvat consecințele oricărei măsuri de rezoluție planificate în cadrul grupului în vederea asigurării rezoluției eficace a grupului.

- (5) Statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile dispun de o capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare suficientă pentru ca, în caz de rezoluție, să garanteze absorbția pierderilor și recapitalizarea rapidă și fără dificultăți, cu un impact minim asupra stabilității financiare și asupra contribuabililor. Acest lucru ar trebui să se obțină prin respectarea de către instituții a unei cerințe minime specifice instituției privind fondurile proprii și pasivele eligibile („MREL”), astfel cum se prevede în Directiva 2014/59/UE.
- (6) Pentru a alinia numitorii care măsoară capacitatea instituțiilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare la numitorii prevăzuți de standardul TLAC, ar trebui ca MREL să fie exprimată ca procent din cuantumul total al expunerii la risc și din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier ale instituției relevante.
- (7) Criteriile de eligibilitate a pasivelor care pot fi recapitalizate intern pentru stabilirea MREL ar trebui să fie aliniate îndeaproape la cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru cerința minimă TLAC, în conformitate cu ajustările complementare și cerințele introduse în prezenta directivă. Mai concret, anumite instrumente de datorie care conțin un element derivat integrat, ca de exemplu anumite instrumente financiare structurate, ar trebui să fie eligibile pentru întrunirea MREL, în măsura în care au un principal fix care se rambursează la scadență, în timp ce doar rentabilitatea suplimentară este corelată cu un instrument derivat și depinde de performanța unui activ de referință. Având în vedere că principalul este fix, aceste instrumente ar trebui să aibă o foarte bună capacitate de a absorbi pierderile și ar trebui să poată fi recapitalizate intern cu ușurință.
- (8) În categoria pasivelor care pot fi utilizate pentru respectarea MREL intră, în principiu, toate pasivele corespunzătoare creanțelor deținute de creditorii neprivilegiați și negarantați (datorii nesubordonate), cu excepția cazului în care acestea nu întrunesc criteriile de eligibilitate specifice prevăzute în prezenta directivă. Pentru a spori posibilitățile de rezoluție a instituțiilor prin utilizarea eficace a instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a impune obligația ca MREL să fie întrunită prin pasive subordonate, în special atunci când există indicii clare că, în procedura de rezoluție, creditorii supuși recapitalizării interne riscă să suporte pierderi care ar depăși eventualele pierderi pe care le-ar înregistra în caz de insolvență. Obligația de a întruni MREL cu datorii subordonate ar

trebui impusă numai pentru un nivel necesar care să prevină situațiile în care pierderile creditorilor în cadrul procedurii de rezoluție sunt mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei proceduri de insolvență. Cererile de subordonare a instrumentelor de datorie formulate de autoritățile de rezoluție cu privire la MREL nu ar trebui să aducă atingere posibilității de a îndeplini parțial cerința minimă TLAC fără a subordona instrumentele de datorie în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și astfel cum permite standardul TLAC.

- (9) MREL ar trebui să le permită instituțiilor să absoarbă pierderile estimate în procedura de rezoluție și să recapitalizeze instituția după încheierea procedurii de rezoluție. Pe baza strategiei de rezoluție pe care o aleg, autoritățile de rezoluție ar trebui să justifice în mod corespunzător nivelul MREL impus, în special în ceea ce privește necesitatea și nivelul cerinței prevăzute la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE privind cuantumul recapitalizării. Drept urmare, nivelul respectiv ar trebui să constea în suma dintre cuantumul pierderilor estimate în procedura de rezoluție care corespunde cerințelor de fonduri proprii ale instituției și cuantumul recapitalizării care îi permite instituției ca după încheierea procedurii de rezoluție să îndeplinească cerințele de fonduri proprii necesare pentru a fi autorizată să își continue activitățile conform strategiei de rezoluție alese. MREL ar trebui exprimată ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale și din indicatorul pentru calcularea indicatorului efectului de levier, iar instituțiile ar trebui să respecte concomitent nivelul care rezultă din cei doi indicatori. Autoritatea de rezoluție ar trebui să poată să ajusteze cuantumul recapitalizării în cazuri justificate în mod corespunzător, pentru a reflecta în mod adecvat și riscurile mai mari care afectează posibilitățile de rezoluție, riscuri care decurg din modelul de afaceri al grupului supus rezoluției, din profilul de finanțare și din profilul general de risc; prin urmare, în astfel de situații limitate, se impune depășirea cuantumului recapitalizării menționat la articolul 45c alineatele (3) primul paragraf și la articolul 45c alineatul (4) primul paragraf.
- (10) Pentru a consolida posibilitățile de rezoluție a G-SII-urilor, pe lângă cerința minimă TLAC prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată să le impună o MREL specifică instituției. Această MREL specifică instituției poate fi impusă numai atunci când cerința minimă TLAC nu este suficientă pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza o G-SII conform strategiei de rezoluție alese.
- (11) Atunci când stabilesc nivelul MREL, autoritățile de rezoluție ar trebui să țină seama de gradul de relevanță sistemică al unei instituții și de impactul negativ pe care intrarea în dificultate a instituției l-ar putea avea asupra stabilității financiare. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă în vedere necesitatea asigurării unor condiții de concurență echitabile între G-SII-uri și alte instituții comparabile de importanță sistemică din Uniune. Prin urmare, MREL a instituțiilor care nu sunt identificate drept G-SII-uri, dar a căror relevanță sistemică în Uniune poate fi comparată cu relevanța sistemică a G-SII-urilor nu ar trebui să devieze în mod disproporționat de la nivelul și componența MREL stabilită în general pentru G-SII-uri.
- (12) Similar competențelor încredințate autorităților competente prin Directiva 2013/36/UE, prezenta directivă ar trebui să le permită autorităților de rezoluție să le impună instituțiilor niveluri mai mari ale MREL, abordând totodată într-un mod mai flexibil orice încălcare a acestor niveluri, în special prin reducerea efectelor automate ale acestor încălcări sub forma unor limitări ale sumelor maxime distribuibile. Autoritățile de rezoluție ar trebui să poată oferi orientări instituțiilor în

vederea respectării cuantumurilor suplimentare pentru acoperirea pierderilor în procedura de rezoluție, cuantumi care sunt peste nivelul cerințelor de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE, și/sau în vederea asigurării unui grad suficient de încredere a pieței în instituție după încheierea procedurii de rezoluție. Pentru a se asigura coerența cu Directiva 2013/36/UE, se pot oferi orientări privind acoperirea pierderilor suplimentare numai în cazul în care autoritățile de supraveghere competente au solicitat „orientări în materie de capital” în conformitate cu Directiva 2013/36/UE, iar orientările privind acoperirea pierderilor suplimentare nu ar trebui să depășească nivelul prevăzut în orientările în materie de capital. În ceea ce privește cuantumul recapitalizării, nivelul solicitat în orientare pentru a asigura încrederea pieței ar trebui să permită instituției să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă de timp corespunzătoare, inclusiv să acopere costurile legate de restructurarea activităților sale în urma rezoluției. Amortizorul privind încrederea pieței nu ar trebui să depășească cerința privind amortizorul de capital combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE, cu excepția cazului în care este necesar un nivel mai mare pentru a se asigura că, după rezoluție, entitatea îndeplinește în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă de timp corespunzătoare. Atunci când în mod constant o entitate nu reușește să dispună de fonduri proprii și de pasive eligibile suplimentare conform orientării, autoritatea de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a impune majorarea MREL, astfel încât să se acopere suma prevăzută în orientare. Pentru a stabili dacă neîndeplinirea acestor condiții este sistematică, autoritatea de rezoluție ar trebui să ia în considerare rapoartele entității cu privire la MREL, astfel cum se prevede în prezenta directivă.

- (13) În conformitate cu Regulamentul nr. 575/2013, instituțiile care se califică drept entități supuse rezoluției ar trebui să fie vizate de MREL doar la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției. Aceasta înseamnă că entitățile supuse rezoluției ar trebui să aibă obligația de a emite instrumente și elemente eligibile pentru îndeplinirea MREL creditorilor terți externi care ar fi recapitalizați intern în cazul în care entitatea supusă rezoluției ar intra în procedura de rezoluție.
- (14) Instituțiile care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui să respecte MREL la nivel individual. Nevoile de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ale acestor instituții ar trebui acoperite, în general, de entitățile lor respective care sunt supuse rezoluției prin achiziționarea de către entitățile supuse rezoluției a pasivelor eligibile pe care le-au emis aceste instituții și, atunci când instituțiile nu mai sunt viabile, prin reducerea valorii contabile a acestora sau prin conversia acestora în instrumente de proprietate. Drept urmare, MREL care se aplică instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui aplicată alături de cerințele aplicabile entităților supuse rezoluției și în concordanță cu aceste cerințe. Astfel, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica procedura de rezoluție unui anumit grup supus rezoluției fără a o aplica anumitor entități care sunt filiale ale grupului, evitându-se astfel eventualele efecte de perturbare a pieței. Sub rezerva acordului autorităților de rezoluție ale entității supuse rezoluției și ale filialelor sale, ar trebui să existe posibilitatea ca emiterea de pasive eligibile pentru entitățile supuse rezoluției să fie înlocuită cu garanții acoperite cu garanții reale între entitatea supusă rezoluției și filialele sale, garanții care pot fi activate atunci când sunt îndeplinite condiții temporale echivalente cu cele care permit reducerea valorii contabile sau conversia pasivelor eligibile. De asemenea, autoritățile de rezoluție ale filialelor unei entități supuse rezoluției ar trebui să poată acorda o derogare deplină de la MREL care se aplică în cazul instituțiilor ce nu sunt entități supuse rezoluției atunci când atât entitatea supusă

rezoluției, cât și filialele sale sunt stabilite în același stat membru. Aplicarea MREL în cazul instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui să respecte strategia de rezoluție aleasă, mai precis nu ar trebui să modifice relația de proprietate dintre instituții și grupul spus rezoluției, din care fac parte, după recapitalizarea acestor instituții.

- (15) Pentru a se asigura un nivel adecvat al MREL pentru procedura de rezoluție, autoritățile responsabile cu stabilirea nivelului MREL ar trebui să fie autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, autoritatea de rezoluție a grupului, respectiv autoritatea de rezoluție a întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, și autoritățile de rezoluție ale altor entități din cadrul grupului supus rezoluției. Orice dezacord între autorități ar trebui să facă obiectul competențelor Autorității bancare europene (ABE), în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁷, sub rezerva condițiilor și a restricțiilor prevăzute în prezenta directivă.
- (16) Eventualele încălcări ale cerinței minime TLAC și ale MREL ar trebui abordate în mod adecvat și remediate de autoritățile competente și de autoritățile de rezoluție. Având în vedere că o încălcare a acestor cerințe ar putea constitui un impediment în calea posibilităților de rezoluție a instituției sau a grupului, durata procedurilor existente pentru eliminarea obstacolelor din calea posibilităților de rezoluție ar trebui redusă pentru a aborda cu celeritate eventualele încălcări ale acestor cerințe. De asemenea, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată să le solicite instituțiilor să modifice profilurile de scadență ale instrumentelor și elementelor eligibile și să pregătească și să pună în aplicare planuri pentru a restabili nivelul cerințelor respective.
- (17) Pentru a asigura o aplicare transparentă a MREL, instituțiile ar trebui să raporteze autorităților lor competente și autorităților de rezoluție și să publice în mod regulat informații privind nivelurile de pasive eligibile și componența acestor pasive, inclusiv profilul de scadență și ierarhia acestora în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență. Ar trebui să existe coerență în ceea ce privește frecvența raportării, în scopuri de supraveghere, a respectării cerințelor de fonduri proprii și a MREL.
- (18) Cerința de a include recunoașterea contractuală a efectelor instrumentului de recapitalizare internă în acorduri sau în instrumente care creează pasive reglementate de legislația țărilor terțe ar trebui să asigure că pasivele respective pot fi recapitalizate intern în caz de rezoluție. Sub rezerva adoptării și până la adoptarea, în toate jurisdicțiile țărilor terțe, a cadrelor de recunoaștere legală care să permită rezoluția eficientă la nivel transfrontalier, dispozițiile contractuale, atunci când sunt bine redactate și adoptate pe scară largă, ar trebui să ofere o soluție viabilă. Chiar și în cazul în care există cadre de recunoaștere legală, dispozițiile de recunoaștere contractuale ar trebui să contribuie la consolidarea securității juridice și a previzibilității recunoașterii transfrontaliere a măsurilor de rezoluție. Cu toate acestea, ar putea exista cazuri în care nu există posibilitatea ca instituțiile să includă respectivele clauze contractuale în acorduri sau în instrumente care creează anumite pasive, în special pasive care nu sunt excluse din instrumentul de recapitalizare internă în temeiul Directivei 2014/59/UE, depozite garantate sau instrumente de fonduri proprii. În special, este imposibil pentru

¹⁷ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei, JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

instituții să includă în acorduri sau în instrumente care creează pasive clauze contractuale privind recunoașterea efectelor instrumentului de recapitalizare internă, atunci când aceste clauze contractuale sunt ilegale în țările terțe vizate sau atunci când instituțiile nu au puterea de negociere necesară pentru a impune aceste clauze contractuale. Autoritățile de rezoluție ar trebui, prin urmare, să fie în măsură să acorde o derogare de la aplicarea cerinței de a include respectivele clauze contractuale în cazul în care respectivele clauze contractuale ar presupune costuri disproporționate pentru instituții, iar pasivele care decurg nu ar furniza o capacitate importantă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în cadrul procedurii de rezoluție. Această derogare nu ar trebui, totuși, să fie invocată în cazul în care o serie de acorduri sau de pasive asigură în mod colectiv o capacitate importantă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în cadrul procedurii de rezoluție. În plus, pentru a se asigura că nu este afectată posibilitatea de rezoluție a instituțiilor, pasivele care beneficiază de derogări nu ar trebui să fie eligibile pentru MREL.

- (19) În vederea menținerii stabilității financiare, este important ca autoritățile competente să fie în măsură să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții înainte ca aceasta să ajungă într-un stadiu în care singura alternativă rămasă la dispoziția autorităților este rezoluția. În acest scop, autoritățile competente ar trebui să aibă competențe de intervenție timpurie corespunzătoare. Printre competențele de intervenție timpurie ar trebui să se numere competența de a suspenda, pe o durată minimă necesară, anumite obligații contractuale. Această competență de a suspenda ar trebui să fie definită cu precizie și ar trebui să fie exercitată doar în cazul în care acest lucru este necesar pentru a se stabili dacă sunt necesare măsuri de intervenție timpurie sau dacă instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă să intre în dificultate. Această competență de a suspenda nu ar trebui totuși să se aplice obligațiilor în legătură cu participarea la sistemele desemnate în temeiul Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁸, contrapărților centrale (CPC) și băncilor centrale și nici CPC-urilor din țările terțe recunoscute de Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe („ESMA”). De asemenea, competența de a suspenda nu ar trebui să se aplice depozitelor garantate. Competențele de intervenție timpurie ar trebui să includă competențele deja prevăzute în Directiva 2013/36/UE pentru împrejurări, altele decât cele considerate drept intervenție timpurie, precum și pentru situațiile în care se consideră necesară restabilirea solidității financiare a unei instituții.
- (20) Pentru ca procedura de rezoluție să fie eficientă, și în special pentru a se evita conflictele de competență, pe parcursul perioadei în care autoritatea de rezoluție își exercită competențele de rezoluție sau aplică instrumentele de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență pentru instituția în curs de a intra în dificultate nu ar trebui deschisă sau, după caz, continuată decât la inițiativa sau cu consimțământul autorității de rezoluție. Este util și necesar ca anumite obligații contractuale să fie suspendate pentru o perioadă determinată, astfel încât autoritatea de rezoluție să aibă la dispoziție suficient timp pentru a efectua evaluarea și pentru a pune în practică instrumentele de rezoluție. Această competență ar trebui clar definită și ar trebui exercitată numai pentru perioada minimă necesară pentru efectuarea evaluării sau pentru punerea în practică a instrumentelor de rezoluție. Această competență nu ar trebui totuși să se

¹⁸ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

aplice depozitelor garantate sau obligațiilor care au legătură cu participarea la sistemele desemnate în temeiul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și băncilor centrale, și nici contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA. Directiva 98/26/CE reduce riscul ce decurge din participarea la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Pentru a se asigura că aceste protecții se aplică în mod corespunzător în situații de criză, menținându-se, în același timp, un nivel adecvat de certitudine pentru operatorii sistemelor de plată și de titluri de valoare, precum și pentru alți participanți pe piață, Directiva 2014/59/UE ar trebui modificată, astfel încât să prevadă că o măsură de prevenire sau de gestionare a crizelor nu ar trebui să fie considerată ca o procedură de insolvență în sine, în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale să fie îndeplinite în continuare. Cu toate acestea, nicio dispoziție din Directiva 2014/59/UE nu ar trebui să aducă atingere funcționării unui sistem desemnat în temeiul Directivei 98/26/CE sau dreptului la garanții reale prevăzut în aceeași directivă.

- (21) Pentru a se evita o duplicare a cerințelor și pentru a se aplica normele corespunzătoare pentru redresarea și rezoluția eficiente a contrapărților centrale în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale], Directiva 2014/59/UE ar trebui modificată pentru a se exclude din domeniul său de aplicare acele CPC-uri în cazul cărora, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 648/2012¹⁹, statele membre aplică anumite cerințe de autorizare în temeiul Directivei 2013/36/UE și, prin urmare, sunt autorizate și ca instituții de credit.
- (22) Excluderea anumitor pasive ale unor instituții de credit sau firme de investiții de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau de la competența de a suspenda anumite obligații, de la competența de a limita executarea garanțiilor reale sau de la competența de a suspenda drepturile de reziliere prevăzută în Directiva 2014/59/UE ar trebui, de asemenea, să acopere pasivele aferente CPC-urilor stabilite în Uniune și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA.
- (23) Pentru a se asigura o înțelegere comună a termenilor utilizați în diversele instrumente juridice, este oportun să se includă în Directiva 98/26/CE definițiile și conceptele introduse de Regulamentul (UE) nr. 648/2012 privind „contrapartida centrală” sau „CPC” și „participantul”.
- (24) În vederea punerii în aplicare eficace a rezoluției CPC-urilor, condițiile prevăzute în Directiva 2002/47/CE²⁰ nu ar trebui să se aplice niciunei restricții cu privire la executarea unui contract de garanție financiară, niciunei restricții privind efectul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, niciunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată și niciunei dispoziții de compensare reciprocă impuse în temeiul Regulamentului (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].

¹⁹ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții, JO L 201, 27.7.2012, p. 1.

²⁰ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții, JO L 201, 27.7.2012, p. 1.

- (25) Directiva 2012/30/UE²¹, Directiva 2011/35/UE²², Directiva 2005/56/CE²³, Directiva 2004/25/CE²⁴ și Directiva 2007/36/CE²⁵ conțin norme privind protecția acționarilor și a creditorilor CPC-urilor care intră în domeniul de aplicare al acestor directive. În situația în care autoritățile de rezoluție trebuie să acționeze rapid în temeiul Regulamentului (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale], aceste norme pot afecta atât eficacitatea măsurilor de rezoluție, cât și utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție. Derogările acordate în temeiul Directivei 2014/59/UE ar trebui, prin urmare, să fie extinse la actele adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale]. În scopul de a garanta părților interesate un grad maxim de securitate juridică, derogările ar trebui definite în mod clar și strict și ar trebui să fie utilizate exclusiv în interes public și doar atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Recurgerea la instrumentele de rezoluție presupune îndeplinirea obiectivelor rezoluției și a condițiilor de rezoluție prevăzute în Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale]. Pentru a se asigura că autoritățile pot impune sancțiuni în cazul în care nu se respectă dispozițiile Regulamentului (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale] și că aceste sancțiuni sunt compatibile cu cadrul juridic de redresare și rezoluție al altor instituții financiare, domeniul de aplicare al titlului VIII din Directiva 2014/59/UE ar trebui, de asemenea, să acopere cazurile de încălcare a dispozițiilor Regulamentului (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].
- (26) Dat fiind că obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor norme uniforme privind cadrul de redresare și de rezoluție, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre ci, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate să adopte măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum se prevede la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (27) Pentru ca transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive să aibă loc într-o perioadă corespunzătoare de timp, statelor membre ar trebui să li se acorde, pentru a transpune prezenta directivă în legislația lor națională, douăsprezece luni de la data intrării sale în vigoare, iar instituțiile vizate ar trebui să se conformeze noilor dispoziții în termen de șase luni de la data transunerii,

²¹ Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO L 315, 14.11.2012, p. 74).

²² Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (JO L 110, 29.4.2011, p. 1).

²³ Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni (JO L 310, 25.11.2005, p. 1).

²⁴ Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

²⁵ Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă (JO L 184, 14.7.2007, p. 17).

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1 *Modificări ale Directivei 2014/59/UE*

1. La articolul 1, se adaugă următorul alineat (3):

„(3) Prezenta directivă nu se aplică acelor contrapărți centrale în cazul cărora, în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, statele membre aplică anumite cerințe de autorizare în temeiul Directivei 2013/36/UE.

Cu toate acestea, dispozițiile prevăzute în titlul VIII din prezenta directivă se aplică, de asemenea, în ceea ce privește sancțiunile aplicabile în cazul în care nu se respectă Regulamentul [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”

2. La articolul 2 alineatul (1) punctul 71, „pasive eligibile” se înlocuiește cu „pasive care pot fi recapitalizate intern”.

3. La articolul 2 alineatul (1) se adaugă următorul punct:

„71a. «pasive eligibile» înseamnă pasivele care poate fi recapitalizate intern și care îndeplinesc, după caz, condițiile prevăzute la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3) litera (a).”

4. La articolul 2 alineatul (1), se introduc punctele 83a, 83b, 109 și 110:

„83a. «entitate supusă rezoluției» înseamnă o entitate stabilită în Uniune, pe care autoritatea de rezoluție a identificat-o, în conformitate cu articolul 12, ca o entitate în privința căreia planul de rezoluție prevede măsuri de rezoluție;

83b. „grup supus rezoluției” înseamnă o entitate supusă rezoluției și filialele sale care nu sunt la rândul lor entități supuse rezoluției și nici filiale ale unei alte entități supuse rezoluției;”

„109. «membru compensator» înseamnă un membru compensator astfel cum este definit la articolul 2 punctul 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

110. «consiliu» înseamnă consiliul de administrație sau consiliul de supraveghere ori ambele, instituite în conformitate cu dreptul național al societăților comerciale și în conformitate cu articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.”

5. La articolul 12, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție ale grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor și în urma consultării cu autoritățile de rezoluție ale sucursalelor semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala de importanță semnificativă, elaborează planul de rezoluție a grupului. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile care se impun în ceea ce privește:

- (a) întreprinderea-mamă din Uniune;
- (b) filialele ce fac parte din grup și sunt situate în Uniune;

- (c) entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) și
- (d) sub rezerva titlului VI, filialele care fac parte din grup și sunt situate în afara Uniunii.

În conformitate cu măsurile menționate la primul paragraf, planul de rezoluție identifică pentru fiecare grup:

- (a) entitățile supuse rezoluției;
- (b) grupurile supuse rezoluției.”.

6. La articolul 12 alineatul (3), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) stabilește măsurile de rezoluție prevăzute a fi luate de entitățile supuse rezoluției în scenariile menționate la articolul 10 alineatul (3) și implicațiile acestor măsuri de rezoluție pentru celelalte entități din grup menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), pentru întreprinderea-mamă și pentru instituțiile-filiale;

(b) examinează în ce măsură instrumentele și competențele de rezoluție ar putea fi aplicate și exercitate în mod coordonat în cazul entităților supuse rezoluției situate în Uniune, inclusiv măsurile care vizează facilitarea achiziționării, de către un terț din grup în ansamblul său, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate de mai multe entități din grup, sau în cazul anumitor entități din grup sau al anumitor grupuri supuse rezoluției și identifică eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;”.

7. La articolul 12 alineatul (3), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) stabilește măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta directivă, pe care autoritățile de rezoluție relevante intenționează să le ia în cazul entităților supuse rezoluției;”.

8. La articolul 12 alineatul (3) se adaugă următoarea literă (a1):

„(a1) în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției, prezintă măsurile de rezoluție prevăzute în cazul entităților supuse rezoluției din cadrul fiecărui grup supus rezoluției și efectele acestor măsuri asupra:

- (i) altor entități din grup care fac parte din același grup supus rezoluției;
- (ii) altor grupuri supuse rezoluției.”.

9. La articolul 13 alineatul (4) se introduce următorul paragraf după primul paragraf:

„În cazul în care un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției, planificarea măsurilor de rezoluție menționate la articolul 12 alineatul (3) litera (a1) ia forma unei decizii comune, astfel cum se menționează la primul paragraf.”.

10. La articolul 13 alineatul (6), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială care nu este de acord cu planul de rezoluție a grupului ia propria sa decizie și, după caz, identifică entitatea supusă rezoluției și elaborează și păstrează la zi un plan de rezoluție pentru grupul supus rezoluției compus din entitățile aflate în jurisdicția sa. Fiecare dintre deciziile individuale ale autorităților de rezoluție care și-au exprimat dezacordul trebuie să fie temeinic motivată și trebuie să prezinte, printre altele, motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului care a fost propus și ia în considerare avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție și ale autorităților competente. Fiecare autoritate de rezoluție notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.”

11. La articolul 16 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă dacă autoritățile de rezoluție consideră că este fezabil și credibil fie să lichideze entitățile din grup prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție a grupului aplicând, în cazul entităților din grup care sunt supuse rezoluției, instrumente și competențe de rezoluție, evitând totodată, pe cât posibil, orice consecință negativă semnificativă asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care se situează entitățile din grup, ale altor state membre sau ale Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice îndeplinite de acele entități din grup, atunci când acestea pot fi separate cu ușurință în timp util sau prin alte mijloace. Autoritățile de rezoluție ale grupului notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluția unui grup nu este posibilă.”

12. La articolul 16, se adaugă următorul alineat (4):

„(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției, autoritățile menționate la alineatul (1) evaluează posibilitatea de rezoluție a fiecărui grup supus rezoluției în conformitate cu prezentul articol.

Evaluarea menționată la primul paragraf se efectuează în plus față de evaluarea posibilității de rezoluție a grupului în ansamblul său.”

13. La articolul 17 alineatul (3), se introduce următorul paragraf:

„În cazul în care un obstacol important în calea posibilității de rezoluție este cauzat de o situație prevăzută la articolul 141a alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu alineatul (1), instituția propune autorității de rezoluție posibile măsuri menite să asigure respectarea de către instituție a articolului 45f sau a articolului 45g și a cerinței menționate la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE.”

14. La articolul 17 alineatul (5), se introduce următoarea literă (h1):

„(h1) să solicite unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să prezinte un plan de restabilire a conformității cu articolele 45f și 45g și cu cerința menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE;”

15. La articolul 17 alineatul (5) se introduce următoarea literă (j1):
- „(j1) să solicite unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să modifice profilul de scadență al elementelor menționate la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3) literele (a) și (b) pentru a se asigura conformitatea permanentă cu articolul 45f sau cu articolul 45g.”.
16. La articolul 17 alineatul (5) literele (i) și (j), „articolele 45” și „articolului 45” se înlocuiesc cu „articolul 45f” și cu „articolului 45g”.
17. La articolul 18, alineatele (1) - (7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Autoritatea de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala de importanță semnificativă, iau în considerare evaluarea prevăzută la articolul 16 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) în ceea ce privește toate entitățile supuse rezoluției și filialele acestora care sunt entități ce fac parte din grupul menționat la articolul 1 alineatul (1).

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl vor transmite filialelor aflate sub supravegherea lor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul trebuie întocmit după consultarea autorităților competente și trebuie să analizeze obstacolele de fond din calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și modul de exercitare a competențelor de rezoluție în privința grupului și grupurilor supuse rezoluției atunci când un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului economic al instituției și recomandă acele măsuri proporționale și specifice care, în opinia autorității, sunt necesare sau adecvate pentru a elimina aceste obstacole.

În cazul în care obstacolul care afectează posibilitatea de rezoluție a grupului este cauzat de o situație prevăzută la articolul 141a alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, autoritatea de rezoluție a grupului notifică evaluarea sa privind acest obstacol întreprinderii-mamă din Uniune după ce consultă autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției și autoritățile de rezoluție ale instituțiilor-filiale.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de abordare a obstacolelor identificate în raport.

În cazul în care aceste obstacole sunt cauzate de o situație menționată la articolul 141a alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, întreprinderea-mamă din Uniune propune autorității de rezoluție a grupului, în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (2), eventuale măsuri de abordare sau eliminare a acestor obstacole.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, toate măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritățile de rezoluție ale grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor care țin seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.

5. Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării unor eventuale observații de către întreprinderea-mamă din Uniune sau la data expirării perioadei de patru luni menționate la alineatul (3), în funcție de care survine mai întâi.

Decizia comună privind obstacolele din calea posibilității de rezoluție, cauzate de o situație menționată la articolul 141a alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, se adoptă în termen de două săptămâni de la data la care întreprinderea-mamă din Uniune prezintă, în conformitate cu alineatul (3), eventuale observații.

Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

La cererea unei autorități competente, ABE poate acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În absența unei decizii comune în termenul menționat la alineatul (5), autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului sau al grupului supus rezoluției.

Decizia este temeinic motivată și ia în considerare avizele și rezervele exprimate de alte autorități de rezoluție. Autoritatea de rezoluție a grupului transmite decizia întreprinderii-mamă din Uniune.

Dacă, la finalul perioadei relevante menționate la alineatul (5), una dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada relevantă menționată la alineatul (5) se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună sau în termen de o săptămână, în cazul în care ABE este sesizată în legătură cu un obstacol în calea posibilității de rezoluție cauzat de o situație prevăzută la articolul 141a alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE. Problema nu poate fi adusă în

atenția ABE după expirarea perioadei relevante menționate la alineatul (5) sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(7) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor iau propriile decizii privind măsurile adecvate care urmează să fie luate de filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 17 alineatul (4). Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia se transmite filialei vizate și autorității de rezoluție la nivel de grup.

Dacă, la finalul perioadei relevante menționate la alineatul (5), una dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a filialei își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada relevantă menționată la alineatul (5) se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună sau în termen de o săptămână, în cazul în care ABE este sesizată în legătură cu un obstacol în calea posibilității de rezoluție cauzat de nerespectarea articolelor 45 și 45i. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei relevante menționate la alineatul (5) sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.”

18. La articolul 27 alineatul (1) se adaugă următoarea literă (i):

„(i) în cazul în care se respectă condițiile prevăzute la articolul 29a, să suspende orice obligație de plată sau de livrare care vizează o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).”

19. Se introduce următorul articol 29a:

*„Articolul 29a
Competența de a suspenda anumite obligații*

1. Fiecare stat membru se asigură că autoritatea sa competentă, după consultarea prealabilă a autorității de rezoluție, poate exercita competența menționată la articolul 27 alineatul (1) litera (i) numai în cazul în care exercitarea competenței de suspendare este necesară pentru efectuarea evaluării prevăzute la articolul 27 alineatul (1) prima teză sau pentru stabilirea existenței situației prevăzute la articolul 32 alineatul (1) litera (a).
2. Suspendarea menționată la alineatul (1) nu trebuie să depășească perioada minimă pe care autoritatea competentă o consideră necesară pentru a realiza evaluarea prevăzută la articolul 27 alineatul (1) litera (a) sau pentru a stabili existența situației prevăzute la articolul 32 alineatul (1) litera (a) și nu trebuie să depășească în niciun caz 5 zile lucrătoare.
3. Nicio suspendare în temeiul alineatului (1) nu se aplică:
 - (a) obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE, CPC-urilor și

CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și băncilor centrale;

- (b) creanțelor eligibile, în sensul Directivei 97/9/CE;
- (c) depozitelor acoperite.

4. Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile competente țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.
5. O obligație de plată sau de livrare care ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării devine exigibilă imediat după expirarea perioadei respective.
6. Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapărților entității respective în temeiul aceluși contract se suspendă pentru același interval de timp.
7. Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică fără întârziere autorităților de rezoluție exercitarea oricărei competențe menționate la alineatul (1).
8. Statele membre care recurg la opțiunea prevăzută la articolul 32 alineatul (2) se asigură că suspendarea competenței menționate la alineatul (1) al prezentului articol poate fi exercitată, de asemenea, de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, în cazul în care exercitarea acelei competențe de suspendare este necesară pentru a se stabili dacă instituția se află în situația prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (a).”.
20. La articolul 32 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituții ar putea fi împiedicată, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante sau a pasivelor eligibile în conformitate cu articolul 59 alineatul (2), măsuri ce vizează instituția în cauză;”.
21. La articolul 33, alineatele (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:
 2. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).
 3. În cazul în care instituțiile-filiale ale unui holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate holding financiară intermediară, planul de rezoluție prevede că societatea holding financiară intermediară este identificată ca o entitate supusă rezoluției, iar statele membre se asigură că măsurile de rezoluție în sensul rezoluției grupului sunt luate în ceea ce privește societatea holding financiară intermediară. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție nu iau măsuri de rezoluție în sensul rezoluției grupului în ceea ce privește societatea holding cu activitate mixtă.

4. În temeiul dispozițiilor alineatului (3) al prezentului articol și în pofida faptului că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) nu îndeplinește condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1), autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție cu privire la o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) entitatea este o entitate supusă rezoluției;
- (b) cel puțin una dintre filialele entității care sunt instituții, dar nu entități supuse rezoluției respectă condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1);
- (c) activele și pasivele filialelor respective sunt de așa natură încât intrarea lor în dificultate pune în pericol întregul grup supus rezoluției, iar măsurile de rezoluție care vizează entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) sunt necesare pentru rezoluția acestor filiale care sunt instituții ori pentru rezoluția întregului grup relevant.”.

22. La articolul 44 alineatul (2), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile față de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem, sau față de CPC-urile centrale din țări terțe recunoscute de ESMA;”.

23. Articolul 45 se înlocuiește cu următoarele articole:

„Articolul 45

Aplicarea și calcularea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

- 1. Statele membre se asigură că instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în permanență, cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile în conformitate cu articolele 45-45i.
- 2. Cerința menționată la alineatul (1) se calculează în conformitate cu articolul 45c alineatul (3) sau, după caz, cu articolul 45c alineatul (4), ca fiind cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile și se exprimă ca procentaj din:
 - (a) cuantumul total al expunerii la risc al entității relevante menționate la alineatul (1), calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013,
 - (b) indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier al entității relevante menționate la alineatul (1), calculat în conformitate cu articolul 429 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 45a Derogarea de la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

- 1. Prin derogare de la articolul 45, autoritățile de rezoluție acordă derogare de la cerința stabilită la articolul 45 alineatul (1) instituțiilor de credit ipotecar finanțate prin

obligațiuni garantate care, conform dreptului intern, nu sunt autorizate să primească depozite în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) aceste instituții vor fi lichidate prin aplicarea procedurilor naționale de insolvență sau prin alte tipuri de proceduri puse în aplicare în conformitate cu articolul 38, 40 sau 42 și prevăzute pentru aceste instituții;
- (b) procedurile naționale de insolvență respective sau celelalte tipuri de proceduri vor garanta faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, vor suporta pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

2. Instituțiile care beneficiază de derogare de la cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) nu fac parte din consolidarea menționată la articolul 45f alineatul (1).

Articolul 45b Pasivele eligibile pentru entitățile supuse rezoluției

1. Pasivele eligibile sunt incluse în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile ale entităților supuse rezoluției numai în cazul în care acestea îndeplinesc condițiile menționate la articolul 72a, cu excepția articolului 72b alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
2. Prin derogare de la articolul 72a alineatul (2) litera (l) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, datoriile care decurg din instrumente de datorie cu caracteristici de instrumente derivate, cum ar fi instrumentele financiare structurate, se includ în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) un quantum al datoriei care rezultă din instrumentul de datorie este cunoscut dinainte în momentul emiterii, este fix și nu este afectat de nicio caracteristică de instrument derivat;
 - (b) instrumentul de datorie, inclusiv caracteristica de instrument derivat pe care o conține acesta, nu face obiectul vreunui acord de compensare, iar evaluarea acestuia nu face obiectul articolului 49 alineatul (3).

Datoriile menționate la primul paragraf sunt incluse în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile doar pentru partea care corespunde quantumului menționat la primul paragraf litera (a).

3. Autoritățile de rezoluție pot decide că cerința menționată la articolul 45f este îndeplinită de către entitățile supuse rezoluției cu instrumente ce îndeplinesc toate condițiile prevăzute la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru a se asigura că entitatea supusă rezoluției poate face obiectul procedurii de rezoluție într-un mod care să corespundă obiectivelor rezoluției.

Decizia adoptată de autoritatea de rezoluție în temeiul prezentului alineat include motivația acestei decizii, pe baza următoarelor elemente:

- (a) pasivele nesubordonate menționate la alineatele (1) și (2) au același rang de prioritate în ierarhia procedurii naționale de insolvență ca și anumite pasive

care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3);

- (b) riscul ca, în urma aplicării prevăzute a competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie a pasivelor nesubordonate care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3), creditorii ale căror creanțe rezultă din aceste pasive să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență;
 - (c) quantumul pasivelor subordonate nu depășește quantumul necesar pentru a garanta că creditorii menționați la litera (b) nu suportă pierderi care depășesc nivelul pierderilor pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență.
4. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115 privind măsuri menite să precizeze condițiile menționate la alineatul (2) primul paragraf litera (a).

Articolul 45c Stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. Pentru fiecare entitate, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este stabilită de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, pe baza următoarelor criterii:
- (a) necesitatea de a garanta faptul că entitatea supusă rezoluției poate face obiectul procedurii de rezoluție prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;
 - (b) necesitatea de a garanta, după caz, faptul că entitatea supusă rezoluției și filialele sale care sunt instituții, dar care nu sunt entități supuse rezoluției dețin suficiente pasive eligibile pentru a se asigura că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, pierderile ar putea fi absorbite și, respectiv, rata fondurilor proprii totale și indicatorul efectului de levier sub formă de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entităților relevante pot fi readuse la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE;
 - (c) necesitatea de a garanta că, dacă planul de rezoluție anticipează că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi excluse din recapitalizarea internă în conformitate cu articolul 44 alineatul (3) sau ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, entitatea supusă rezoluției deține alte pasive eligibile suficiente pentru a garanta că pierderile ar putea fi absorbite și că cerințele de capital sau, după caz, indicatorul efectului de levier sub formă de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale entității supuse rezoluției ar putea fi readuse la un nivel care să îi permită acesteia să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își

desfășoare în continuare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE;

- (d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc al entității;
- (e) măsura în care schema de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu articolul 109;
- (f) măsura în care intrarea în dificultate a entității ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, în special din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării entității cu alte instituții sau entități ori cu restul sistemului financiar.

2. În cazul în care planul de rezoluție prevede adoptarea unei măsuri de rezoluție în conformitate cu scenariul de rezoluție relevant menționat la articolul 10 alineatul (3), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) trebuie să se ridice la un quantum suficient pentru a se asigura că:

- (a) pierderile pe care ar urma să le suporte entitatea sunt absorbite în întregime («absorbția pierderilor»);
- (b) entitatea sau filialele acesteia care sunt instituții, dar nu entități supuse rezoluției sunt recapitalizate la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE, cu Directiva 2014/65/UE sau cu o legislație echivalentă («recapitalizare»).

Atunci când planul de rezoluție prevede că entitatea se lichidează în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) pentru entitatea respectivă nu depășește un quantum suficient pentru absorbția pierderilor în conformitate cu primul paragraf litera (a).

3. Fără a se aduce atingere dispozițiilor ultimului paragraf, în cazul entităților supuse rezoluției, quantumul menționat la alineatul (2) nu trebuie să depășească cea mai mare valoare dintre următoarele:

- (a) suma dintre:
 - (i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității supuse rezoluției, la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției și
 - (ii) quantumul recapitalizării care permite grupului supus rezoluției rezultat în urma rezoluției să își restabilească rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției;

(b) suma dintre:

(i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 aplicabilă entității supuse rezoluției la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției și

(ii) quantumul recapitalizării care permite grupului supus rezoluției rezultat în urma rezoluției să își restabilească indicatorul efectului de levier menționat la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept quantumul calculat în conformitate cu litera (a) a prezentului alineat, împărțit la quantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept quantumul calculat în conformitate cu litera (b) a prezentului alineat, împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier.

Autoritatea de rezoluție stabilește quantumurile recapitalizării la care se face referire în paragrafele anterioare în conformitate cu măsurile de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție și poate modifica aceste quantumuri ale recapitalizării pentru ca acestea să reflecte în mod adecvat riscurile care afectează posibilitatea de rezoluție, riscuri legate de modelul de afaceri al grupului supus rezoluției, de profilul de finanțare și de profilul general de risc.

4. Fără a se aduce atingere dispozițiilor ultimului paragraf, în cazul entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției, quantumul menționat la alineatul (2) nu trebuie să depășească cea mai mare valoare dintre următoarele:

(a) suma dintre:

(i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității și

(ii) quantumul recapitalizării care permite entității să își restabilească rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE;

(b) suma dintre:

(i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier

menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 aplicabilă entității și

(ii) quantumul recapitalizării care permite entității să își restabilească indicatorul efectului de levier menționat la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă procentual drept quantumul calculat în conformitate cu litera (a) împărțit la quantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă procentual drept quantumul calculat în conformitate cu litera (b) împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier.

Autoritatea de rezoluție stabilește quantumurile recapitalizării la care se face referire în paragrafele anterioare în conformitate cu măsurile de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție și poate modifica aceste quantumuri ale recapitalizării pentru ca acestea să reflecte în mod adecvat riscurile care afectează nevoile de recapitalizare, riscuri legate de modelul de afaceri al entității, de profilul de finanțare și de profilul general de risc al acesteia.

5. În cazul în care autoritatea de rezoluție anticipează că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi excluse din recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) nu depășește un quantum suficient pentru:

(a) a acoperi quantumul pasivelor excluse identificate în conformitate cu articolul 44 alineatul (3);

(b) a garanta îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (2).

6. Decizia autorității de rezoluție de a impune o cerință minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile în temeiul prezentului articol conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatele (2)-(5).

7. În sensul alineatelor (3) și (4), cerințele de capital se interpretează în conformitate cu modul în care autoritatea competentă aplică dispozițiile tranzitorii prevăzute în partea a zecea titlul I capitolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în dispozițiile din legislația națională care permit autorităților competente să exercite opțiunile care le-au fost acordate prin regulamentul respectiv.

Autoritatea de rezoluție poate reduce cerința menționată la articolul 45 alineatul (1), astfel încât să țină seama de valoarea estimată a contribuției pe care schema de garantare a depozitelor o va aduce la finanțarea strategiei de rezoluție preferate în conformitate cu articolul 109 din Directiva 2014/59/UE.

Amploarea acestei reduceri se stabilește pe baza unei evaluări credibile a contribuției potențiale de la schema de garantare a depozitelor și trebuie cel puțin:

- (a) să fie inferioară unei estimări prudente a pierderilor potențiale pe care schema de garantare a depozitelor ar fi trebuit să le suporte dacă instituția ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență, ținând seama de rangul de prioritate al schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 108 din Directiva 2014/59/UE;
 - (b) să fie inferioară limitei privind contribuțiile de la schema de garantare a depozitelor prevăzută la articolul 109 alineatul (5) al doilea paragraf din Directiva 2014/59/UE;
 - (c) să ia în considerare riscul general de epuizare a mijloacelor financiare de care dispune schema de garantare a depozitelor ca urmare a contribuțiilor aduse la mai multe bănci aflate în dificultate sau la mai multe proceduri de rezoluție și
 - (d) să fie consecventă cu orice alte dispoziții relevante din legislația națională și cu atribuțiile și responsabilitățile autorității responsabile de schema de garantare a depozitelor.
 - (e) După consultarea autorității responsabile de schema de garantare a depozitelor, autoritatea de rezoluție documentează abordarea sa cu privire la evaluarea riscului general de epuizare a mijloacelor financiare de care dispune schema de garantare a depozitelor și aplică reduceri în conformitate cu primul paragraf, cu condiția ca acest risc să nu fie excesiv.
8. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică în detaliu criteriile menționate la alineatul (1), pe baza cărora se va determina cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile în conformitate cu prezentul articol.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [1 lună de la intrarea în vigoare].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1090/2010.

Articolul 45d Stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile pentru entitățile G-SII

1. Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate supusă rezoluției care este o G-SII sau care face parte dintr-o G-SII constă în următoarele:
 - (a) cerința menționată la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și
 - (b) orice cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilită de autoritatea de rezoluție specifică entității, în conformitate cu alineatul (2), care se respectă prin pasive care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 45b.
2. Autoritatea de rezoluție poate impune o cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile, menționată la alineatul 1 litera (b) numai:

- (a) în cazul în care cerința menționată la alineatul 1 litera (a) nu este suficientă pentru a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 45c și
 - (b) în măsura în care quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile impus nu depășește nivelul necesar pentru îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 45c.
- 3. În cazul în care mai multe entități G-SII aparținând aceleiași G-SII din UE sunt entități supuse rezoluției, autoritățile de rezoluție relevante calculează quantumul menționat la alineatul (2),
 - (a) pentru fiecare entitate supusă rezoluției,
 - (b) pentru entitatea-mamă din Uniune, ca și cum ar fi singura entitate supusă rezoluției dintr-o G-SII din UE.
- 4. Decizia autorității de rezoluție de a impune o cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile în temeiul alineatului (1) litera (b) conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatul (2).

Articolul 45e Orientări referitoare la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

- 1. Autoritatea de rezoluție poate oferi orientări unei entități, pentru ca aceasta să dispună de fonduri proprii și de pasive eligibile care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3), peste nivelurile stabilite la articolul 45c și la articolul 45d, și care prevăd quantumuri suplimentare pentru următoarele scopuri:
 - (a) acoperirea eventualelor pierderi suportate de entitate în plus față de cele prevăzute la articolul 45c și/sau
 - (b) asigurarea faptului că, în caz de rezoluție, se menține un grad suficient de încredere a pieței în entitate, prin instrumente de capital, în plus față de cerința prevăzută la articolul 45c alineatul (2) litera (b) (« amortizor privind încrederea pieței »).

Orientările se oferă și se calculează numai în ceea ce privește cerința menționată la articolul 45 alineatul (1), calculată în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a).

- 2. Quantumul prevăzut în orientările oferite în conformitate cu alineatul (1) poate fi stabilit numai în cazul în care autoritatea competentă și-a stabilit deja propriile orientări în conformitate cu articolul 104b din Directiva 2013/36/UE, iar acesta nu depășește nivelul prevăzut în orientări.

Quantumul prevăzut în orientările oferite în conformitate cu alineatul (1) litera (b) nu depășește quantumul total al cerinței de amortizor combinat menționată la articolul 128 punctul (6) din Directiva 2013/36/UE, mai puțin al cerinței menționate la litera (a) a acestei dispoziții, cu excepția cazului în care este necesar un nivel mai mare pentru a se asigura că, după rezoluție, entitatea îndeplinește în continuare

condițiile de autorizare pentru o perioadă de timp corespunzătoare, care nu este mai mare de un an.

Autoritatea de rezoluție furnizează entității motivele și o evaluare completă privind necesitatea și nivelul orientărilor oferite în conformitate cu prezentul articol.

3. Atunci când în mod constant o entitate nu reușește să dispună de fonduri proprii și de pasive eligibile suplimentare conform orientărilor menționate la alineatul (1), autoritatea de rezoluție are posibilitatea de a impune majorarea cuantumului cerinței menționate la articolul 45c alineatul (2), astfel încât să se acopere cuantumul prevăzut în orientările oferite în temeiul prezentului articol.
4. O entitate care nu dispune de fondurile proprii și de pasivele eligibile suplimentare prevăzute în orientările menționate la alineatul (1) nu face obiectul restricțiilor prevăzute la articolul 141 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 45f Aplicarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile entităților supuse rezoluției

1. Entitățile supuse rezoluției respectă cerințele prevăzute la articolele 45c - 45e pe bază consolidată la nivelul grupului supus rezoluției.
2. În cazul unei entități supuse rezoluției la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției, cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) este stabilită în conformitate cu articolul 45h, pe baza cerințelor prevăzute la articolele 45c - 45e și în condițiile în care filialele grupului din țările terțe fac obiectul unei rezoluții separate, în conformitate cu planul de rezoluție.

Articolul 45g Aplicarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției

1. Instituțiile care sunt filiale ale unei entități supuse rezoluției, dar care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției trebuie să respecte cerințele prevăzute la articolele 45c - 45e, pe bază individuală. O autoritate de rezoluție poate, în urma consultării autorității competente, să decidă să aplice cerința stabilită în prezentul articol în cazul unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială a unei entități supuse rezoluției, dar nu o entitate supusă rezoluției.

În cazul unei entități menționate la primul paragraf, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se stabilește în conformitate cu articolul 45h și pe baza cerințelor prevăzute la articolele 45c - 45e.

2. În cazul entităților menționate la primul paragraf, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este supusă următoarelor condiții:
 - (a) entitatea supusă rezoluției respectă cerința consolidată menționată la articolul 45f;
 - (b) suma tuturor cerințelor care se aplică filialelor grupului supus rezoluției este acoperită prin cerința consolidată menționată la articolul 45f și nu o

poate depăși, cu excepția cazului în care aceasta este rezultatul exclusiv al efectelor consolidării la nivelul grupului supus rezoluției în conformitate cu articolul 45f alineatul (1);

- (c) cerința nu depășește contribuția filialei respective la cerința consolidată menționată la articolul 45f alineatul (1);
- (d) aceasta îndeplinește criteriile de eligibilitate prevăzute la alineatul (3).

3. Cerința se îndeplinește cu ajutorul unuia sau a mai multora dintre elementele următoare:

(a) pasive care:

- (i) sunt emise entității supuse rezoluției și sunt achiziționate de către aceasta;
 - (ii) îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a, cu excepția articolului 72b alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iii) în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, au un rang inferior pasivelor care nu sunt pasive eligibile pentru cerințele de fonduri proprii și care sunt emise pentru alte entități decât entitatea supusă rezoluției și achiziționate de acestea;
 - (iv) sunt supuse competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolele 59 - 62, care este în concordanță cu strategia de rezoluție a grupului supus rezoluției, în special prin faptul că nu afectează controlul filialei de către entitatea supusă rezoluției.
- (b) instrumente de fonduri proprii emise altor entități decât entitatea supusă rezoluției și achiziționate de către acestea în cazul în care exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolele 59 - 62 nu afectează controlul filialei de către entitatea supusă rezoluției.

4. Sub rezerva acordului autorității de rezoluție a filialei și a autorității de rezoluție a entității supuse rezoluției, cerința poate fi îndeplinită printr-o garanție acordată de entitatea supusă rezoluției filialei sale, care îndeplinește următoarele condiții:

- (a) garanția se acordă cel puțin pentru cuantumului echivalent cuantumului cerinței pe care o înlocuiește;
- (b) garanția este activată atunci când filiala este în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau în cazul unei constatări în conformitate cu articolul 59 alineatul (3) în ceea ce privește filiala, oricare dintre aceste evenimente are loc mai întâi;
- (c) garanția este acoperită cu garanții reale prin intermediul unui contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE pentru cel puțin 50 % din valoarea sa;

- (d) garanția și contractul de garanție financiară sunt reglementate de legislația statului membru în care este stabilită filiala, cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție a filialei prevede altfel;
- (e) garanțiile reale care acoperă garanția îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 197 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care, în urma unor marje de ajustare prudente, sunt suficiente pentru a acoperi în întregime cuantumul garantat;
- (f) garanțiile reale care acoperă garanția sunt negrevate de sarcini și, în special, nu sunt utilizate ca garanții reale pentru a acoperi o altă garanție;
- (g) garanțiile reale au o scadență efectivă care îndeplinește aceeași condiție referitoare la scadență ca cea la care se face referire la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și
- (h) nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului garanțiilor reale de la entitatea supusă rezoluției către filiala relevantă, inclusiv în cazul în care entitatea supusă rezoluției face obiectul unei măsuri de rezoluție.

5. Autoritatea de rezoluție a unei filiale care nu este o entitate supusă rezoluției poate acorda respectivei filiale o derogare deplină de la aplicarea prezentului articol, în cazul în care:

- (a) atât filiala, cât și entitatea supusă rezoluției fac obiectul autorizării și supravegherii de către același stat membru;
- (b) entitatea supusă rezoluției respectă, pe bază subconsolidată, cerința menționată la articolul 45f;
- (c) nu există de drept sau de fapt obstacole majore de natură practică sau juridică în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea supusă rezoluției către filiala în cazul căreia s-a stabilit îndeplinirea condiției, în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când entitatea supusă rezoluției face obiectul unei măsuri de rezoluție;
- (d) entitatea supusă rezoluției îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială sau riscurile filialei sunt nesemnificative;
- (e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de entitatea supusă rezoluției includ filiala;
- (f) entitatea supusă rezoluției deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei;

- (g) autoritatea competentă a filialei a acordat filialei o derogare deplină de la aplicarea cerințelor individuale de capital, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 45h Procedura de stabilire a cerinței

1. Autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, autoritatea de rezoluție a grupului, în cazul în care este diferită de cea dintâi, și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filialele grupului de rezoluție la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la:

- (a) cuantumul cerinței aplicate la nivel consolidat pentru fiecare entitate supusă rezoluției;
- (b) cuantumul cerinței aplicate fiecărei filiale care face parte din entitatea supusă rezoluției la nivel individual.

Decizia comună asigură respectarea articolului 45f și a articolului 45g, este motivată temeinic și se transmite:

- (a) entității supuse rezoluției de către autoritatea sa de rezoluție;
- (b) filialelor entității supuse rezoluției de către autoritățile de rezoluție respective ale acestora;
- (c) întreprinderii-mamă din Uniune aparținând grupului de către autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, în cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu este ea însăși o entitate supusă rezoluției din același grup supus rezoluției.

2. În cazul în care mai multe entități G-SII aparținând aceleiași G-SII din UE sunt entități supuse rezoluției, autoritățile de rezoluție menționate la primul paragraf discută și, după caz și în concordanță cu strategia de rezoluție a G-SII, convin asupra aplicării articolului 72e din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și asupra oricăror ajustări menite să reducă la minimum sau să elimine diferența dintre suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (a) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale supuse rezoluției și suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (b) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Această ajustare se poate aplica în următoarele condiții:

- (a) ajustarea se poate aplica în ceea ce privește diferențele de calcul al cuantumurilor totale ale expunerilor la risc între statele membre relevante, ajustând nivelul cerinței;
- (b) ajustarea nu trebuie aplicată pentru a elimina diferențele care rezultă din expunerile între grupuri supuse rezoluției.

Suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (a) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale supuse rezoluției nu trebuie să fie mai mică decât suma cuantumurilor

menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (b) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

3. În absența unei decizii comune în termen de patru luni, se adoptă o decizie în conformitate cu alineatele (4)-(6).
4. În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni, din cauza unui dezacord privind cerința consolidată, autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției ia o decizie privind cerința consolidată după ce a luat în considerare în mod corespunzător:

- (a) evaluarea filialelor, efectuată de autoritățile de rezoluție competente,

avizul autorității de rezoluție a grupului, în cazul în care această autoritate este diferită de autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție vizate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE.

Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a) și (b).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a entității supuse rezoluției.

5. În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni din cauza unui dezacord privind nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului supus rezoluției, autoritățile de rezoluție respective ale filialelor iau decizia în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) opiniile și rezervele exprimate de autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției au fost luate în considerare în mod corespunzător;
- (b) avizul autorității de rezoluție a grupului a fost luat în considerare în mod corespunzător, în cazul în care această autoritate este diferită de autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției;
- (c) conformitatea cu articolul 45g alineatul (2) a fost evaluată.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției sau autoritatea de rezoluție a grupului aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual își amână deciziile și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a), (b) și (c).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică deciziile autorităților de rezoluție ale filialelor.

Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

6. În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni, din cauza unui dezacord privind nivelul cerinței consolidate și nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului supus rezoluției, se aplică următoarele dispoziții:

(a) se ia o decizie privind cerința consolidată în conformitate cu alineatul (4);

(b) se ia o decizie cu privire la nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului supus rezoluției în conformitate cu alineatul (4), după ce:

(i) s-a luat în considerare în mod corespunzător decizia menționată la litera (a);

(ii) după ce s-a evaluat conformitatea cu articolul 45g alineatul (2).

7. Decizia comună menționată la alineatul (1) și orice decizie luată de autoritățile de rezoluție menționate la alineatele (4), (5) și (6) în absența unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

8. Autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, solicită și verifică respectarea de către entități a cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) și iau toate deciziile în conformitate cu prezentul articol, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.

9. Autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției informează ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care a fost stabilită după cum urmează:

(a) la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției;

(b) la nivelul filialelor grupului supus rezoluției, în mod individual.

Articolul 45i Raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea cerinței

1. Cel puțin o dată pe an, entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) prezintă autorităților lor competente și autorităților de rezoluție rapoarte privind:
 - (a) nivelurile elementelor disponibile care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3) și cuantumurile fondurilor proprii și al pasivelor eligibile exprimate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2), după aplicarea deducerilor în conformitate cu articolele 72e - 72j din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (b) componența elementelor menționate la litera (a), inclusiv profilul de scadență și ordinea de prioritate a acestora în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.
2. Cel puțin o dată pe an, entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) publică informații privind:
 - (a) nivelurile elementelor disponibile care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 45b sau la 45g alineatul (3);
 - (b) componența elementelor menționate la litera (a), inclusiv profilul de scadență și ordinea de prioritate a acestora în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.
3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și o frecvență uniforme pentru raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea informațiilor menționate la alineatele (1) și (2) ale prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de [12 luni de la intrarea în vigoare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
4. Cerințele referitoare la publicarea informațiilor se aplică la data la care condiția menționată la articolul 45 alineatul (1) este respectată în întregime pentru prima dată.

Articolul 45j Raportarea către ABE

1. Autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, informează ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilită pentru fiecare instituție aflată sub jurisdicția lor.
2. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiții uniforme pentru identificarea și transmiterea către ABE a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, în sensul alineatului (1).

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de [12 luni de la intrarea în vigoare]... * .

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 45k Nerespectarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. Orice nerespectare a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile de către o entitate este tratată de către autoritățile relevante pe baza a cel puțin unuia dintre următoarele elemente:
 - (a) competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de rezoluție în conformitate cu articolul 17 și cu articolul 18;
 - (b) măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE;
 - (c) măsuri de intervenție timpurie, conform articolului 27;
 - (d) sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu articolul 110 și cu articolul 111.
2. Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se consultă atunci când își exercită competențele menționate la alineatul (1) literele (a) - (d).

Articolul 45k Rapoarte

1. ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, prezintă Comisiei un raport care conține evaluări ce vizează cel puțin următoarele aspecte:
 - (a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile și, în special, dacă au existat divergențe referitoare la nivelurile stabilite pentru entități comparabile între statele membre;
 - (b) modul în care competența de a impune instituțiilor să respecte cerința cu ajutorul instrumentelor menționate la articolul 45b alineatul (2) a fost exercitată de către autoritățile de rezoluție și eventualele divergențe referitoare la exercitarea acestei competențe între statele membre.
2. Raportul menționat la alineatul (1) ia în calcul cel puțin următoarele aspecte:
 - (a) impactul cerinței minime și al oricărui nivel armonizat propus al cerinței minime asupra:
 - (i) piețelor financiare în general și piețelor de datorii negarantate și instrumente financiare derivate în special;
 - (ii) modelelor de afaceri și structurilor bilanțurilor instituțiilor, în special profilul de finanțare și strategia de finanțare a instituțiilor, precum și asupra structurii juridice și operaționale a grupurilor;

* A se introduce data de către OP: 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

- (iii) rentabilității instituțiilor, în special asupra costului de finanțare al acestora;
- (iv) migrării expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudentiale;
- (v) inovării financiare;
- (vi) prevalenței instrumentelor contractuale de recapitalizare internă, precum și asupra naturii și capacității de comercializare a acestor instrumente;
- (vii) comportamentului instituțiilor în ceea ce privește asumarea de riscuri;
- (viii) nivelului grevării cu sarcini a activelor instituțiilor;
- (ix) acțiunilor întreprinse de instituții pentru a respecta cerințele minime, în special măsura în care cerințele minime au fost respectate prin reducerea efectului de levier aferent activelor, emisiunea de titluri de creanță pe termen lung și atragerea de capital și
- (x) nivelului de creditare al instituțiilor de credit, cu un accent special pe acordarea de credite microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, autorităților locale, administrațiilor regionale și entităților din sectorul public și pe finanțarea comerțului, inclusiv acordarea de credite în temeiul sistemelor oficiale de asigurare a creditelor de export;
- (b) interacțiunea dintre cerințele minime și cerințele de fonduri proprii, efectul de levier și cerințele de lichiditate stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE;
- (c) capacitatea instituțiilor de a atrage în mod independent capital sau finanțare de pe piețe pentru a respecta eventualele cerințe minime armonizate propuse.

3. Raportul menționat la alineatul (1) acoperă o perioadă de doi ani calendaristici și se comunică Comisiei până la 30 septembrie al anului calendaristic care urmează după ultimul an calendaristic care face obiectul raportului. ”.

24. Articolul 55 se înlocuiește cu următorul text:

*„Articolul 55
Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne*

1. Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă o clauză contractuală prin care creditorul sau partea la acordul ori la instrumentul care creează pasivul recunoaște că pasivul poate face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare luată de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) pasivul să nu fie exclus în temeiul articolului 44 alineatul (2);

- (b) pasivul să nu constituie un depozit menționat la articolul 108 litera (a);
 - (c) pasivul să fie reglementat de dreptul unei țări terțe;
 - (d) pasivul să fie emis sau contractat după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transpunerii prezentei secțiuni.
2. Există posibilitatea ca cerința menționată la alineatul (1) să nu se aplice în cazul în care autoritatea de rezoluție a unui stat membru constată că sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) pasivele sau instrumentele menționate la primul paragraf pot face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluție a unui stat membru în conformitate cu dreptul țării terțe sau cu un acord cu caracter obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă;
 - (b) din punct de vedere juridic, contractual sau economic este imposibil pentru o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă o astfel de clauză contractuală în anumite pasive;
 - (c) o derogare de la cerința menționată la alineatul (1) pentru anumite pasive nu afectează posibilitatea de rezoluție a instituțiilor și a entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d).

Pasivele menționate la literele (b) și (c) nu includ instrumente de datorie care sunt pasive negarantate, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2. În plus, acestea au rang superior în raport cu pasivele care se iau în calcul pentru cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

Pasivele care, în conformitate cu literele (b) și (c), nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1) nu sunt luate în considerare pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

3. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să furnizeze autorităților un aviz juridic privind caracterul executoriu și eficacitatea unei clauzei contractuale menționate la articolul (1).
4. În cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în prevederile contractuale aplicabile pasivului relevant o clauză contractuală de tipul celei prevăzute la alineatul (1), neinclusiunea acestei clauze nu împiedică autoritatea de rezoluție să își exercite competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în legătură cu pasivul respectiv.
5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu lista pasivelor care fac obiectul excluderii prevăzute la alineatul (1) și conținutul clauzei contractuale cerute la alineatul respectiv, luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile în care ar fi imposibil din punct de vedere juridic, contractual sau economic pentru o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă clauza contractuală menționată la alineatul (1) în anumite pasive și în care o derogare de la cerința menționată la alineatul (1) nu ar constitui un obstacol în calea posibilității de rezoluție a instituției sau a entității respective.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ”.

25. La articolul 63 alineatul (1), se adaugă următoarea literă (n):

„(n) competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare la care instituția sau entitatea menționată la alineatul (1) este parte atunci când autoritatea de rezoluție decide, după consultarea autorității competente, că exercitarea competenței de suspendare este necesară pentru aplicarea eficace a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluție sau în scopul evaluării în temeiul articolului 36.”

26. La articolul 63 alineatul (1) se inserează următoarele alineate (1a) și (1b):

„(1a) Perioada de suspendare, în conformitate cu alineatul (1) litera (n) nu depășește perioada minimă pe care autoritatea de rezoluție o consideră necesară pentru aplicarea eficace a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluție sau în scopul evaluării în temeiul articolului 36 și, în orice caz, nu depășește 5 zile lucrătoare.

(1b) Suspendarea în temeiul dispozițiilor alineatului (1) litera (n) nu se aplică:

- (a) obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și băncilor centrale;
- (b) creanțelor eligibile în sensul Directivei 97/9/CE;
- (c) depozitelor garantate astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 94.”

27. În titlurile articolelor 59 și 60 se inserează „și a pasivelor eligibile”.

28. La articolul 59, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante poate fi exercitată:

- (a) fie independent de măsura de rezoluție; fie
- (b) în combinație cu o măsură de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru procedura de rezoluție specificate la articolele 32 și 33.

Competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti pasivele eligibile independent de măsura de rezoluție poate fi exercitată numai în ceea ce privește pasivele eligibile care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 45g alineatul (3) litera (a), cu excepția condiției referitoare la scadența reziduală a pasivelor.”.

29. La articolul 59 alineatele (2) și (3), cuvintele „a instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „a instrumentelor de capital și a pasivelor menționate la alineatul (1)”.

30. La articolul 59 alineatele (4) și (10), cuvintele „a instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „a instrumentelor de capital și a pasivelor menționate la alineatul (1)”.

31. La articolul 60 alineatul (1), se adaugă următoarea literă (d):

„(d) valoarea principalului pasivelor eligibile menționate la articolul 59 alineatul (1) este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau ambele, în măsura necesară pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 31 sau în limita capacității pasivelor eligibile relevante, reținându-se valoarea cea mai mică.”.

32. La articolul 60, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Atunci când valoarea contabilă a principalului unui instrument de capital relevant sau a unui pasiv eligibil relevant este redusă:

- (a) reducerea acelei valori a principalului este permanentă, sub rezerva unei eventuale majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare prevăzut la articolul 46 alineatul (3);
- (b) nicio datorie față de deținătorul instrumentului de capital relevant și a pasivului relevant menționat la articolul 59 alineatul (1) nu subzistă în temeiul sau în legătură cu acel quantum al instrumentului a cărui valoare a fost redusă contabil, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a datoriilor legate de daunele care pot apărea ca rezultat al unei căi de atac formulate împotriva legalității exercitării competenței de reducere a valorii contabile;
- (c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorilor de instrumente de capital și de pasive relevante menționate la articolul 59 alineatul (1), în afara celor prevăzute la alineatul (3).”.

33. La articolul 60 alineatul (3), cuvintele „instrumentelor de capital relevante” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumentelor de capital, precum și a pasivelor relevante menționate la articolul 59 alineatul (1)”.
34. La articolul 69 alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
- „(b) obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale, contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și băncilor centrale;”.
35. La articolul 70, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
- „(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competența prevăzută la alineatul (1) în legătură cu garanțiile reale ale sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, ale contrapărților centrale și ale contrapărților centrale din țările terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și ale băncilor centrale, în legătură cu activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de garanție reală de către instituția aflată în rezoluție;”.
36. La articolul 71, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:
- „(3) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) sau (2) nu se aplică sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau băncilor centrale.”.
37. La articolul 88, cuvintele „articolului 45” se înlocuiesc cu cuvintele „articolelor 45 - 45i”.
38. La articolul 88 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:
- „Sub rezerva articolului 89, autoritățile de rezoluție la nivel de grup instituie colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile prevăzute la articolele 12, 13, 16, 18, 45 - 45i, 91 și 92 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.”.
39. Articolul 89 se înlocuiește cu următorul text:
- „Articolul 89
Colegii de rezoluție europene*
1. Atunci când o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță deține filiale în Uniune sau întreprinderi-mamă în Uniune, stabilite în două sau mai multe state membre, sau două sau mai multe sucursale în Uniune care sunt considerate semnificative de către două sau mai multe state membre, autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite entitățile respective sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative instituie un colegiu de rezoluție european unic.

2. Colegiul de rezoluție european menționat la alineatul (1) va îndeplini funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 în ceea ce privește entitățile menționate la alineatul (1) și, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante, în ceea ce privește sucursalele.

Sarcinile care urmează să fie îndeplinite de către colegiul de rezoluție european, astfel cum se menționează la alineatul (2), includ stabilirea cerinței menționate la articolele 45-45i.

Atunci când stabilesc cerința menționată la articolele 45 - 45i, membrii colegiului de rezoluție european țin seama de strategia de rezoluție mondială, în cazul în care autoritățile țărilor terțe au adoptat o astfel de strategie.

În cazul în care, în conformitate cu strategia de rezoluție mondială, filialele din Uniune sau o întreprindere-mamă din Uniune și filialele sale nu sunt entități supuse rezoluției, iar membrii colegiului de rezoluție european sunt de acord cu această strategie, filialele din Uniune sau întreprinderea-mamă din Uniune respectă cerința menționată la articolul 45g alineatul (1), pe bază consolidată, prin emiterea instrumentelor eligibile menționate la articolul 45g alineatul (3) literele (a) și (b) către entitatea supusă rezoluției din țara terță.

3. Atunci când o singură întreprindere-mamă din Uniune deține toate filialele din Uniune ale unei instituții dintr-o țară terță sau ale unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este stabilită întreprinderea-mamă din Uniune.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, autoritatea de rezoluție a uneia dintre întreprinderile-mamă din Uniune sau a uneia dintre filialele din Uniune ale cărei active totale înregistrate în bilanț au valoarea cea mai ridicată prezidează colegiul de rezoluție european.

4. Pe baza acordului reciproc al tuturor părților relevante, statele membre pot renunța la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă un alt grup sau colegiu îndeplinește aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimerile la colegii de rezoluție europene din prezenta directivă trebuie de asemenea înțelese ca trimeri la aceste alte grupuri sau colegii.

5. Sub rezerva alineatelor (3) și (4) ale prezentului articol, colegiile de rezoluție europene funcționează altminteri în conformitate cu articolul 88.

40. Articolul 110 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și de a impune sancțiuni penale, statele membre prevăd norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative aplicabile în cazul în care dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directive sau dispozițiile Regulamentului [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*] nu sunt respectate și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora.”

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că, atunci când obligațiile menționate la alineatul (1) se aplică instituțiilor, instituțiilor financiare sau întreprinderilor-mamă din Uniune, în sensul prezentei directive, sau CPC-urilor, membrilor compensatori ai CPC-urilor sau întreprinderilor-mamă, în sensul Regulamentului [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*], în cazul unei încălcări, se pot aplica sancțiuni administrative, în condițiile prevăzute în dreptul intern, membrilor organului de conducere în sensul prezentei directive sau membrilor consiliului în sensul Regulamentului [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*], precum și altor persoane fizice care, în temeiul dreptului intern, sunt responsabile de încălcarea respectivă.”;

(c) la alineatul (3), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Competențele de impunere a sancțiunilor administrative prevăzute în prezenta directivă sunt atribuite autorităților de rezoluție sau autorităților competente, în cazul în care acestea sunt diferite, în funcție de tipul de încălcare.”;

41. Articolul 111 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), literele (a), (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) nerespectarea obligației de a elabora, de a păstra și de a actualiza planul de redresare și planul de redresare a grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 5 sau 7 din prezenta directivă sau a dispozițiilor articolului 9 din Regulamentul [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*];

(b) nerespectarea obligației de a notifica autorității competente intenția de a acorda sprijin financiar grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 25 din prezenta directivă;

(c) nerespectarea obligației de a furniza toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție, cu încălcarea dispozițiilor articolului 11 din prezenta directivă sau ale articolului 14 din Regulamentul [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*];

(d) nerespectarea de către organul de conducere al unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă sau de către consiliul unei CPC în sensul Regulamentului [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*] a obligației de a notifica autorității competente faptul că instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă sau contrapartida centrală este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă să intre în dificultate, cu încălcarea dispozițiilor articolului 81 din prezenta directivă sau ale articolului 68 alineatul (1) din Regulamentul [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*].”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) o declarație publică prin care să se indice persoana fizică, instituția, instituția financiară, întreprinderea-mamă din Uniune, CPC-ul sau altă persoană juridică responsabilă de încălcare și natura încălcării;”;

(ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) o interdicție temporară de a exercita funcții în instituțiile sau în entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă sau în CPC-uri, impusă unui membru al organului de conducere sau al conducerii superioare a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, a consiliului CPC-ului sau a unei alte persoane fizice considerate responsabile; ”.

42. Articolul 112 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre asigură faptul că autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, pe site-ul lor internet oficial, cel puțin sancțiunile administrative pe care le-au impus pentru încălcarea dispozițiilor de drept intern care transpun prezenta directivă sau a dispozițiilor din Regulamentul [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*] atunci când aceste sancțiuni nu au făcut obiectul unei căi de atac sau atunci când căile de atac au fost epuizate.”;

(b) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) atunci când publicarea ar cauza, în măsura în care se poate determina acest lucru, prejudicii disproporționate instituțiilor, entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, CPC-urilor sau persoanelor fizice implicate.”;

(c) alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(i) prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Până la 3 iulie 2016, ABE înaintează Comisiei un raport privind publicarea de către statele membre a sancțiunilor impuse ca urmare a nerespectării dispozițiilor de drept intern care transpun prezenta directivă, fără a indica identitatea entităților implicate, în conformitate cu alineatul (2), în special atunci când au existat diferențe semnificative între statele membre în această privință.”;

(ii) se adaugă paragraful următor:

„Până la [...], ESMA prezintă Comisiei un raport similar în ceea ce privește publicarea sancțiunilor pentru nerespectarea dispozițiilor prevăzute în Regulamentul [*privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale*]”.

43. Articolul 113 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 113

Menținerea de către ABE și ESMA a unor baze de date centrale

1. Sub rezerva cerințelor de păstrare a secretului profesional menționate la articolul 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente informează ABE cu privire la toate sancțiunile administrative pe care le-au impus în temeiul articolului 111 ca urmare a nerespectării dispozițiilor de drept intern care transpun prezenta directivă și cu privire la stadiul căii de atac și la rezultatul acesteia.

Sub rezerva cerințelor privind secretul profesional prevăzute la articolul 71 din Regulamentul [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale], autoritățile de rezoluție și autoritățile competente informează ESMA în consecință în ceea ce privește sancțiunile administrative impuse pentru nerespectarea acestui regulament.

2. ABE și ESMA mențin baze de date centrale ale sancțiunilor care le-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile de rezoluție. Bazele de date sunt accesibile doar autorităților de rezoluție și sunt actualizate pe baza informațiilor furnizate de acestea.
3. ABE și ESMA mențin baze de date centrale ale sancțiunilor care le-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Bazele de date sunt accesibile doar autorităților competente și sunt actualizate pe baza informațiilor furnizate de acestea.
4. ABE și ESMA mențin pagini web cu linkuri către paginile pe care fiecare autoritate de rezoluție și fiecare autoritate competentă publică sancțiunile în temeiul articolului 112 și indică perioada pentru care fiecare stat membru publică sancțiunile.”.

Articolul 2

Modificarea Directivei 98/26/CE

La articolul 2, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «partener central» sau «CPC» înseamnă o CPC astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;”.

La articolul 2, litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) «participant» înseamnă o instituție, un partener central, un agent de decontare, o casă de compensație, un operator de sistem sau un membru compensator al unei CPC autorizate în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;”.

Articolul 3

Modificări aduse Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

La articolul 1, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricții privind aplicarea contractelor de garanție financiară și niciunei restricții privind efectul vreunui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, a vreunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată sau unei dispoziții de compensare reciprocă care sunt impuse în temeiul titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului sau în temeiul titlului V capitolul IV din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale] sau niciunei restricții impuse în temeiul unor competențe similare conform dreptului intern al unui stat membru, pentru a facilita rezoluția ordonată a oricărei entități menționate la alineatul (2) litera (c) punctul (iv) care face obiectul mecanismelor de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute la titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE și la titlul V capitolul V din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”

Articolul 9a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9a

Directiva 2008/48/CE, Directiva 2014/59/UE și Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale]

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2008/48/CE, Directivei 2014/59/UE și nici Regulamentului (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”

Articolul 4

Modificarea Directivei 2004/25/CE

La articolul 4, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) „Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului sau în titlul V din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”

Articolul 5

Modificarea Directivei 2005/56/CE

La articolul 3, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților supuse utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului sau în titlul V din Regulamentul (UE) nr. [redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”

Articolul 6

Modificări aduse Directivei 2007/36/CE

Directiva 2007/36/UE se modifică după cum urmează:

(a) La articolul 1, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) „Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului sau în titlul V din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”.

(b) La articolul 5, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Statele membre se asigură că, în sensul Directivei 2014/59/UE și al Regulamentului (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale], adunarea generală poate, cu o majoritate de două treimi din voturile valabil exprimate, convoca o adunare generală sau modifica statutul pentru a convoca o adunare generală într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, pentru a decide asupra majorării de capital, sub rezerva ca respectiva adunare să nu aibă loc în termen de zece zile calendaristice de la data convocării, să fie îndeplinite condițiile stipulate la articolul 27 sau 29 din Directiva 2014/59/UE sau la articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale], iar majorarea de capital să fie necesară pentru a se evita condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolele 32 și 33 din Directiva 2014/59/UE sau la articolul 22 din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”.

Articolul 7

Modificare adusă Directivei 2011/35/UE

La articolul 1, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților supuse utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului sau în titlul V din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”.

Articolul 8

Modificare adusă Directivei 2012/30/UE

La articolul 45, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că articolul 10, articolul 19 alineatul (1), articolul 29 alineatele (1), (2) și (3), articolul 31 alineatul (2) primul paragraf, articolele 33-36 și articolele 40, 41 și 42 din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului sau în titlul V din Regulamentul (UE) nr. [privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].”.

Articolul 9 *Transpunere*

1. Statele membre adoptă și publică, până la [data - 12 luni de la data intrării în vigoare], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.

Statele membre aplică actele respective de la [data - 6 luni de la data transpunerii].

2. Atunci când statele membre adoptă actele menționate la alineatul (1), ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
3. Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 10 *Intrarea în vigoare*

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 1 alineatele (1), (40), (41), (42) și (43) și articolele 2, 3, 4, 5, 6, 7 și 8 intră în vigoare la [data - data la care intră în vigoare Regulamentul privind redresarea și rezoluția contrapărților centrale].

Articolul 11 *Destinatari*

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,
Președintele

Pentru Consiliu,
Președintele